Lewis Carroll

ALENKA V ŘÍŠI DIVŮ

kompletní kniha (e-book)

Obsah

1 - DO KRÁLIČÍ NORY

Alenka - dokud ještě byla s rodiči ve své rodné Anglii, říkali jí Alice - už začínala mít dost toho nečinného sedění vedle sestry na břehu řeky: jednou nebo dvakrát nahlédla do knížky, kterou sestra četla, ale tam nebyly vůbec žádné obrázky nebo rozmluvy - "a co je po knížce," myslila si Alenka, "ve které nejsou obrázky, ba ani rozmluvy?" Přemýšlela tedy - jak nejlépe mohla, neboť byl horký den, a to ji dělalo ospalou. a hloupou - stojí-li pěkný věneček za to, aby vstala a sbírala květinky, když tu náhle kolem ní přeběhl Bílý Králík s červenýma očima.

V tom nebylo nic tak velmi podivuhodného; a Alenka v tom neviděla nic tak velmi zvláštního, ani když slyšela, jak si Králík k sobě říká: "Bože, bože! Bože, bože! Já jistě přijdu pozdě!" (Když o tom přemýšlela později, napadlo jí, že se nad tím měla pozastavit; v tu chvíli se jí to však zdálo docela přirozené.) Ale když Králík skutečně vytáhl hodinky z kapsičky u vesty, podíval se na ně a pospíchal dále, vyskočila Alenka údivem, neboť jí prolétlo hlavou, že nikdy předtím neviděla králíka, který by měl kapsičku u vesty, neřkuli hodinky, které by z ní mohl vytáhnout; a hořic zvědavostí, běžela za ním přes pole a naštěstí doběhla ještě včas, aby viděla, jak vskočil do velké králičí díry pod mezí.

Alenka ani chvíli nemeškala a vskočila za ním, aniž jen zdaleka pomyslila, jak se kdy opět dostane ven.

Králičí díra vedla zpočátku přímo jako tunel a pak se za hnula dolů; tak náhle, že než mohla Alenka uvážit, nemá-li zastavit, shledala, že padá do jakési velmi hluboké studny. Buď byla ta studna velmi hluboká, anebo Alenka padala velmi zvolna, neboť měla při tom padání dosti času, aby se ohlížela kolem sebe a uvažovala, co se stane dále. Zprvu se pokoušela podívat se dolů pod sebe, aby se přesvědčila, kam padá, ale bylo příliš temno, než aby něco viděla. Začala se tedy ohlížeti po stěnách studny a zpozorovala, že jsou na ní samé kuchyňské police a přihrádky na knihy; tu a tam visely na hřebíku mapy a obrazy. Jak letěla mimo, vzala si z jedné poličky skleničku s nálepkou: MERUŇKOVÁ MARMELÁDA; avšak k jejímu velkému zklamání byla sklenička prázdná. Nechtěla ji zahodit ze strachu, že by mohla někoho zabít, tak se jí podařilo postavit ji zase na jednu poličku, podle níž padala. - "Nu," pomyslila si Alenka, "po takovémhle pádu si z toho už nic nebudu dělat, spadnu-li doma ze schodů ! To se budou doma divit, jak jsem statečná! Hm, teď bych už neřekla nic, ani kdybych spadla ze střechy!" (Což bylo velmi podobné pravdě.)

Dolů, dolů, dolů! Nebude tomu padání nikdy konce? "To bych ráda věděla, kolik mil už jsem proletěla," řekla nahlas. "Musím se už blížit středu Země. Počkejme: to by bylo, myslím, 4000 mil..." (jak vidíte, Alenka se ve škole naučila celé řadě takovýchhle věcí, a ačkoli toto nebyla zrovna nejlepší příležitost, aby se blýskala svými vědomostmi, jelikož tu nebylo nikoho, kdo by ji poslouchal, přece si myslila, že je dobře něco si zopakovat) - "ano, to bude tak asi správná vzdálenost, ale pak bych ráda věděla, na kterém jsem se to octla stupni zeměpisné šířky a délky?" (Jak vidíte, Alenka neměla ponětí, co je to zeměpisná šířka a délka, myslila si však, že jsou to krásná velká slova a že se vyjadřuje učeně.)

Po chvíli začala opět: "To jsem zvědavá, zdali proletím skrz celou Zemi! To bude legrace, až vyletím mezi lidi, kteří chodí vzhůru nohama! Jakpak se jim jen říká... antipatové, myslím"

- (jak vidíte, zaslechla kdysi, že se protinožcům říká antipodové, a špatně si to zapamatovala; ani jí samotné to však neznělo správně a byla, panečku, ráda, že ji tentokrát nikdo neposlouchal, protože je to velká ostuda, blýskat se cizími slovy a neumět jich. užívat) - "ale to se jich budu muset zeptat, jak se ta země, kde vypadnu, jmenuje. Prosím, milostivá paní, jsem to na Novém Zélandě, nebo v Austrálii?" (A pokusila se při tom oslovení o zdvořilou poklonku; jen si představte, jak děláte poklonku, padajíce z třetího patra! Myslíte, že byste to dovedli?) "A za jak hloupou malou holčičku mne budou mít! Ne, to nepůjde, ptát se; snad to někde uvidím napsáno.

Dolů, dolů, dolů. Nic jiného se nedalo dělat, Alenka tedy brzy začala znovu mluvit. "Minda se po mně jistě dnes bude shánět!" (Minda byla Alenčina kočka.) "Doufám, že nezapomenou při svačině na její misku mléka. Mindo, drahoušku, kéž bys tu byla dole se mnou! Ve vzduchu sice, myslím, nejsou žádné myši, ale mohla bys tu chytit netopýra a to, víš, je skoro jako myš. - Ale jedí vůbec kočky netopýry?" A tu začala být Alenka trochu ospalá a počala si odříkávat: "Jedí kočky netopýry? Jedí netopýry kočky?" a někdy: "Jedí netopýři kočky?" a1e jelikož, jak vidíte, nedovedla odpovědět ani na jednu, ani na druhou otázku, bylo to celkem jedno, jak ji položila. Cítila, že usíná, a právě se jí začalo zdát, že se vede za ruku s Mindou a ptá se jí velmi vážně: "Nuže, Mindo, řekni mi pravdu, jedlas někdy netopýra?" - když tu najednou buch! - dopadla na hromadu suchého listí a bylo po pádu.

Alenka si ani trochu neublížila a v mžiku byla na nohou: pohlédla nad sebe a kolem sebe, nad ní bylo temno a před ní nová dlouhá chodba, v níž ještě zahlédla pospíchajícího Bílého Králíka. Nesměla ztratit ani vteřinu: jako vítr se pustila za ním a doběhla k němu dosti blízko, aby slyšela, jak si povídá, zahýbaje kolem rohu: "U mých uší a vousů, jak je pozdě!" Byla těsně za ním, když zahnula kolem rohu. Králík se jí však náhle ztratil z očí. Byla v dlouhé nízké síni, osvětlené řadou lamp, visících ze stropu. Po obou stranách síně byly řady dveří, všechny však byly zamčeny, a když je Alenka všechny po jedné i po druhé straně vyzkoušela, ubírala se smutně prostředkem síně přemýšlejíc, jak se kdy opět dostane domů.

Pojednou jí stál v cestě malý třínohý stolek, celý z hladkého průhledného skla; na něm nebylo nic než malinký zlatý klíček, a Alenku hned napadlo, že by to mohl být klíček od některých těch dveří: ale běda! buď byly zámky příliš velké, nebo klíč příliš malý, ať už tak nebo onak, nehodily se k sobě. Když však tak po druhé obcházela, uviděla před sebou nízkou záclonku, které dříve nezpozorovala, a za ní byly malé dveře, tak asi patnáct palců vysoké: zkusila zlatý klíček v jejich zámku a k veliké její radosti zapadl. Alenka otevřela dveře a shledala, že vedou do malé chodbičky, ne prostornější než myší díra. Poklekla a hleděla chodbičkou do nejrozkošnější zahrady, jakou si jen můžete představit. Ó, jak toužila dostat se z malé síně a procházeti se mezi záhony zářivých květin a chladnými vodotrysky! Ale dveřmi jí neprošla ani hlava.

"A kdyby mi hlava prošla," pomyslila si ubohá Alenka, "co by mi to bylo platno, když by neprošla ramena? Ó, jak bych si přála, abych se mohla stáhnout jako dalekohled! Myslím, že bych to dovedla, jen kdybych věděla, jak začít."

V poslední době, jak jste viděli, se událo tolik mimořádných věcí, že se Alenka začala domnívati, že je velmi málo věcí opravdu nemožných.

Čekati u malých dvířek se jí zdálo bezúčelné, vrátila se tedy ke stolku, napolo doufajíc, že na něm nalezne nový klíč nebo aspoň knížku návodů, podle nichž by se člověk mohl stáhnout jako dalekohled; a tenkrát tu nalezla lahvičku ("která tu před chvílí zcela určitě nebyla," řekla

si Alenka) a na té byla přivázána cedulka, na níž bylo velikými písmeny krásně vytištěno: VYPIJ MNE! - To se pěkně řekne: "Vypij mne!" - tohle však moudrá Alenka neudělá tak náhle. - "Ne, napřed se podíváme," řekla si, "není-li na tom nálepka s nápisem JED!" neboť četla mnoho povídek o dětech, které se spálily, nebo byly snědeny divou zvěří, nebo kterým se stalo mnoho jiných nepříjemných věcí, a to všechno jen proto, že ne a ne, aby si pamatovaly jednoduché poučky, kterým je učili jejich přátelé: například, že se možno spálit rozžhaveným háčkem, držíme-li jej v ruce příliš dlouho, nebo že prst obyčejně krvácí, řízneme-li do něho nožem příliš hluboko; a ni kdy nezapomněla, že, napijeme-li se z lahvičky, na které je napsáno JED! - je skorem jisto, že toho dříve či později budeme litovat.

Na této lahvičce však nebylo napsáno JED! a tak se Alenka odvážila okusit jejího obsahu; a shledavši jej docela chutným (měl totiž jakousi smíšenou chuť třešňového koláče, krupičné kaše, ananasu, pečené husy, čokolády a topinky s máslem), byla s lahvičkou brzo hotova.

"Jaký to podivný pocit!" řekla Alenka. "Jistě se do sebe zatahuji jako dalekohled."

A tak tomu opravdu bylo: byla teď jen deset palců vysoká a tvář se jí vyjasnila při pomyšlení, že má nyní zrovna potřebnou míru, aby mohla projít malými vrátky do krásné zahrady. Nejprve však několik minut čekala, záhy zjistila, nezkracuje-li se ještě dále; trochu jí to působilo starost; "neboť to by, víte, mohlo skončit tím" - řekla si - "že bych se zkrátila v nic, jako dohořelá svíčka. To bych ráda věděla, jak bych potom vypadala!" a pokoušela se představit si, jak vypadá plamen svíčky po zhasnuti, neboť se nedovedla upamatovati, že by kdy co takového byla viděla.

Když po chvíli zjistila, že se s ní dál nic neděje, rozhodla se, že půjde ihned do zahrady. Ale běda! Když došla ke dveřím, shledala ubohá Alenka, že zapomněla zlatý klíček, a když se proň vrátila ke stolku, zjistila, že naň nemůže nikterak dosáhnout; viděla jej zcela zřetelně sklem stolku a pokoušela se, jak nejlépe dovedla, vyšplhati se po jedné z jeho noh, ale ta byla příliš hladká; a když se ubožačka marnými pokusy úplně vyčerpala, sedla si a plakala.

"Tak a teď dost, pláčem nic nespravíte!" řekla si k sobě hodně zostra. - "Radím vám, abyste toho tu chvíli nechala!" Alenka si zpravidla dávala velmi dobré rady (ač se jimi velmi zřídka řídila) a někdy si vyhubovala tak přísně, že jí slzy vstoupily do očí; a pamatovala si, jak se jednou pokoušela napohlavkovat si za to, že se chtěla ošidit ve hře v kroket, kterou hrála sama proti sobě, neboť toto podivné dítě si velmi libovalo v tom, že dělalo, jako by bylo dvěma osobami. "Teď však není nic platno dělat, jako bych byla dvěma osobami," řekla si Alenka - "vždyť ze mne zbylo sotva na jednu slušnou osobu!"

Brzy však spočinula zrakem na malé skleněné krabici, ležící pod stolem; otevřela ji a našla v ní malý koláček, na němž byla rozinkami krásně vysázená slova: SNĚZ MNE! - "Dobrá, tak tě sním," řekla Alenka. "Uděláš-li mne větší, budu moci dosáhnouti klíče, a uděláš-li mne menší, podlezu pode dveřmi a tak se tím neb oním způsobem dostanu do zahrady a je mi tedy jedno, co se stane!"

Snědla kousíček a řekla si úzkostlivě: "Kterým směrem? Kterým směrem?" - držíc si ruku na temeni hlavy, aby se přesvědčila, kterým směrem poroste. Byla velmi překvapena, shledavši, že zůstává nezměněna. Ono se to sice zpravidla tak stává, když člověk jí koláč, Alenka si však už tak zvykla očekávati samé mimořádné události, že jí obvyklý pochod života připadal hloupý a nudný.

Dala se tedy do koláče a brzy s ním byla hotova.

2 - JEZERO SLZ

"Divoucnější a divoucnější!" zvolala Alenka (byla tak překvapena, že na okamžik zapomněla správně česky); "teď se vytahuji jako největší dalekohled, který kdo kdy viděl! Sbohem, nohy!" (Neboť když se podívala dolů na své nohy, zdály se jí skoro unikat z dohledu, tak se jí vzdalovaly od hlavy.) "Ó mé ubohé nohy, kdopak vám teď bude natahovat punčochy a obouvat boty, drahouškové? Já už jistě nebudu moci! Budu od vás příliš daleko, abych se o vás mohla starat; tak si to budete musit zařídit, jak nejlépe dovedete. "Ale musím na ně, být hodná," pomyslila si, "nebo by možná nechtěly chodit kam bych chtěla. Počkejme: každé Vánoce jim dám nový pár botek."

A začala uvažovat, jak by to zařídila. "Budou muset jít poslíčkem," pomyslila si; "to bude legračně vypadat, posílat dárky vlastním nohám! A jak podivně bude vypadat adresa!

Slovutná

Alenčina Pravá Noha,
Koberec,
poblíž Stolu

(s Alenčinými pozdravy).

Bože můj, jaké to mluvím nesmysly!"

Vtom vrazila hlavou do stropu síně: vskutku byla už asi devět stop vysoká. Bez otálení vzala se stolku zlatý klíček a spěchala k zahradním dvířkám.

Ubohá Alenka! Vše, co mohla udělat, bylo lehnout si na bok a dívat se do zahrady jedním okem; dostat se dvířky bylo beznadějnější než kdy jindy, a Alenka si sedla a dala se znovu do pláče.

"Mohla byste se stydět," řekla si po chvíli, "taková velká holka," (to mohla po pravdě říci) "a takhle brečet! Tu chvíli ať mi přestanete - no, co jsem řekla!" Ale plakala dál, roníc vědra a vědra slz, až kolem ní byla velká louže, asi čtyři palce hluboká a pokrývající celou polovinu síně.

Po chvíli zaslechla v dálce lehké cupitání a spěšně si osušila oči, aby viděla, kdo přichází. Byl to Bílý Králík, který se vracel nádherně oblečen a držel v jedné ruce pár bílých rukaviček a ve druhé velký vějíř. Cupital kolem ve velkém spěchu, bruče si k sobě: "O, vévodkyně! Ó, vévodkyně! Ta bude divá, že jsem ji nechal tak dlouho čekat!" Alenky se zmocňovala taková zoufalost, že byla odhodlána obrátit se o pomoc na kohokoli; když se tedy Králík přiblížil, začala tichým, nesmělým hláskem: "Prosím, pane..." Králík sebou prudce trhl, upustil vějíř a bílé rukavice a odpelášil do temna, jak jen rychle dovedl.

Alenka zvedla vějíř a rukavice, a jelikož bylo v síni velmi horko, začala se ovívati, neustávajíc v mluvení: "Bože, Bože, jak je to dnes všechno podivné! A včera šlo všechno docela jako jindy. Což jsem se přes noc změnila? Počkejme: byla jsem táž jako včera, když jsem se dnes ráno probudila? Skoro si vzpomínám, že jsem se necítila ve své kůži.

Nejsem-li však táž jako včera, musím se ptát, kdo u všech všudy jsem? Aha, to je ta velká hádanka!" A začala probírat všechny známé děti, které s ní byly stejného věku, aby viděla, nezměnila-li se v některé z nich.

"Jistě nejsem Anča," řekla si, "protože ta má dlouhé kudrnaté vlasy, a mně se vlasy nekudrnatí, kdybych dělala co dělala; a jistě nemohu být Mařka, protože umím spoustu věcí, a Mařka - oh, ta toho umí tak málo! A mimo to, ona je ona, a já jsem já, a - bože můj, jak je to všechno zmatené! Musím zkusit, umím-li všechny věci, které jsem umívala. Počkejme: čtyřikrát pět je dvanáct, a čtyřikrát šest je třináct, a čtyřikrát sedm je - -ó, božínku! Takhle bych se nikdy nedostala k dvaceti! Ale konečně, násobilka nic neznamená: zkusme zeměpis. Praha je hlav ní město Vídně, Vídeň je hlavní město Paříže, a Paříž... Ne, to je všechno špatně, úplně špatně! Musila jsem se proměnit v Mařku! Musím zkusit nějakou básničku, třeba: Běžel zajíc..."

Postavila se způsobně, složila ruce v klín, jako kdyby stála ve škole a odříkávala úlohu, a začala deklamovat; ale její hlas zněl drsně a cize, a slova básničky, která jí přicházela na jazyk, nebyla také táž jako obyčejně :

"Běžel zajíc kolem plotu,
roztrhal si v hrdle notu.
Kantor mu ji zašít spěchal,
v hrdle mu však jehlu nechal.
Zajíci teď skřípá nota
jako kantorova bota."

"Ne, tohle jistě nejsou správná slova," řekla ubohá Alenka, a oči se jí znovu zalily slzami, jak pokračovala: "To už jsem jistě Mařka, a budu muset jíst a bydlet v tom ošklivém malém domku, a nebudu mít skoro žádných hraček, a ó! tolik věcí se budu muset učit! Ne, v téhle věci jsem se rozhodla: jestliže jsem Mařka, zůstanu zde dole! Nic jim to nebude platno strkat sem hlavy a říkat: ‚Drahoušku, pojď k nám sem nahoru!` Podívám se jenom vzhůru a řeknu: ‚Kdo tedy jsem? To mi řekněte napřed, a teprve jestliže se mi bude líbit být tou osobou, vyjdu ven; jestliže ne, zůstanu zde dole, dokud nebudu někým jiným` -- ale, ó božínku!" zvolala v náhlém přívalu slzí, "kéž by sem někdo jen chtěl strčit hlavu! Mne už to tak mrzí být tu samotna!"

Když to dořekla, podívala se dolů na své ruce a s úžasem zjistila, že si při té řeči natáhla jednu z Králíkových rukavic. "Jak se jen tohle mohlo stát?" pomyslila si. "To se zase musím zmenšovat." Vstala a šla ke stolu, aby se podle něj změřila, a shledala, že je, pokud mohla odhadnouti, asi dvě stopy vysoká a že se stále kvapem zmenšuje. Brzy přišla na to, že to zmenšování způsobil vějíř, který držela, i odhodila jej honem - zrovna včas, že unikla úplnému scvrknutí se v nic.

"To jsem ale šťastně vyvázla!" řekla si Alenka, hodně ulekaná náhlou změnou, ale šťastná, že se vidí ještě na světě. "A teď do zahrady!" a běžela, jak nejrychleji dovedla, k malým dvířkám. Ale běda! dvířka byla opět zavřena a zlatý klíček ležel opět na skleněném stolku, "a to je horší, než to bylo," myslilo si ubohé dítě, "neboť jsem nikdy nebyla tak malá, jako jsem teď - nikdy! A to je na mou věru velmi, velmi zlé!"

Jak vyřkla tato slova, uklouzla jí noha, a v mžiku, plác! byla po krk ve slané vodě. První, co jí napadlo, bylo, že nějak spadla do moře, "a v tom případě se vrátím domů vlakem," řekla si k sobě. (Alenka byla jednou s rodiči u moře a její představa mořského břehu od té doby byla řada kabin na svlékání, děti, hrabající v písku dřevěnými lopatkami, vzadu řada domů a za

nimi železniční stanice.) Brzy však přišla na to, že se octla ve velké louži slz, které naplakala, když byla devět stop vysoká.

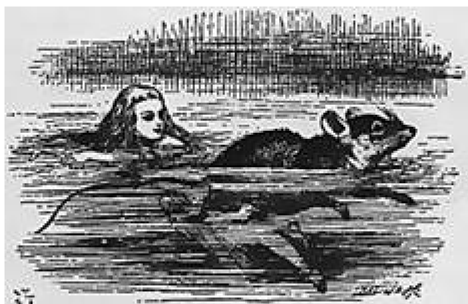
"Kéž bych byla tolik neplakala!" řekla Alenka, plavajíc v louži a hledajíc, jak by se z ní dostala ven. "Teď za to budu, myslím, potrestána tím, že se utopím ve vlastních slzách! Bude to podivné - ale všechno je dnes tak podivné..."

Vtom zaslechla opodál jakési šplouchání a plavala tím směrem, aby se přesvědčila, co to je: nejprve se domnívala, že to je jistě nějaký mrož nebo nosorožec, pak se však upamatovala, jak je teď maličká, a brzy rozpoznala, že je to jen myš, která do louže sklouzla asi stejně jako ona.

"Bude mi co platno k téhle myši promluvit?" pomyslila si Alenka. "Všechno je tu dole tak neobyčejné, že si myslím, že i myš bude mluvit; rozhodně však za pokus to stojí." Tak začala: "Ó Myško, neznáte cestu z tohoto jezera? Jsem už velmi unavena plaváním, ó Myško!" (Alenka se domnívala, že tohle je správný způsob, jak oslovit myš: nikdy předtím k myši nemluvila, vzpomněla si však, že viděla v bratrově latinské gramatice: "Žába - žáby - žábě - žábu - ó žábo!") Myš se na ni podívala jaksi zpytavě a neříkala nic; Alence se však zdálo, že na ni mrkla jedním očkem.

"Možná že nerozumí česky," pomyslila si Alenka; "to bude, počítám, německá myš, která sem přišla s Jindřichem Ptáčníkem." (Vidíte, že se vší svou znalostí historie Alenka neměla jasné představy, jak dávno se co stalo.) Začala tedy znovu: "Wo ist meine Katze?", což byla první věta v její německé čítance. Myš prudce vyskočila z louže a Alence se zdálo, že se třese po celém těle hrůzou. "Ó, prosím za odpuštění!" zvolala spěšně, plna strachu, že se dotkla citů ubohého zvířátka. "Zapomněla jsem, že nemáte ráda koček."

"Nemám ráda koček!" zapískla Myš rozčileně. "Měla byste vy ráda kočky, kdybyste byla mnou?"

"Nu, možná že ne," řekla Alenka chlácholivě, "ale už se proto nehněvejte. -A přece bych si přála, abych vám mohla ukázat naši Mindu: myslím, že byste si zamilovala kočky, kdybyste ji viděla. To je vám takové mírné, drahé zvířátko," pokračovala Alenka, polo k myši a polo k sobě, plovajíc v louži, "a tak pěkně sedí u krbu a přede a olizuje si pacičky a umývá se - a je tak teploučká a měkoučká na chování - a tak ohromně dovede chytat myši - ó, prosím za odpuštění!" zvolala znovu, neboť tentokrát byla Myš celá zježená a Alenka cítila, že musí být doopravdy uražena. "Nebudeme o ní dál mluvit, nemáte-li to ráda."

"Nebudeme - - vskutku!" křičela Myš, která se třásla od hlavy po ocas. "Jako kdybych já kdy mluvila o takovém předmětě! Naše rodina vždycky nenáviděla kočky: ošklivé, sprosté, nízké tvory! Ať už to jméno neslyším!"

"Už ho nevyslovím, opravdu!" řekla Alenka, pospíchajíc změnit předmět rozmluvy. "Máte - máte ráda -- máte ráda - psy?" Myš neodpověděla, Alenka tedy dychtivě pokračovala: "U našich sousedů mají takového pěkného pejska, toho bych vám chtěla ukázat. Je to malý jezevčík a má taková chytrá očka, víte, a takovou dlouhou vlnivou hnědou srst! A donáší věci, které mu hodíte, a dovede se postavit a prosit o jídlo, a všechno možné dovede: - ani si to všechno nemohu vzpomenout- a patří zahradníkovi, víte, a ten říká, že je tak užitečný, a stojí za tisíce! A říká, že mu už pochytal všechny krysy, a - - oh, jemináčku!" zvolala Alenka lítostivým hlasem, "už jsem ji zase urazila!" Neboť Myš plavala pryč, jak nejrychleji dovedla, způsobujíc v louži úplné vlnobití.

Alenka na ni tedy zavolala konejšivě: "Myško, drahá! Vraťte se, drahoušku, a nebudeme už mluvit o kočkách ani o psech, nemáte-li jich ráda!" Když to Myš uslyšela, obrátila se a zvolna plavala zpět: byla ve tváři úplně bledá (hněvem, pomyslila si Alenka) a řekla hlubokým,

chvějícím se hlasem: "Pojďme na břeh a já vám povím příběh svého života a porozumíte, proč nenávidím kočky a psy."

3 - KANDIDÁTNÍ ZÁVODY A PŘÍBĚH SE ZAMOTANÝM KONCEM

Byl nejvyšší čas, neboť louže začínala být pomalu přeplněna zvířaty a ptáky, kteří do ní spadli: byla mezi nimi kachna a papoušek Lora, dokonce jeden Blboun, kterému říkali Dodo, orlík a několik jiných podivných stvoření. Alenka vedla a celá společnost plavala ke břehu.

Byla to vskutku podivně vyhlížející společnost, která se na břehu shromáždila-ptáci se zarousaným peřím, zvířátka se srstí připlihlou k tělu, a všichni mokří, až z nich kapalo, mrzutí a smutní.

První otázka ovšem byla, jak se opět osušit: začali se o tom radit a za několik minut to Alence nepřipadalo nikterak divné, že se s nimi nalezla v důvěrném hovoru, jako by je byla znala od narození. Dostala se dokonce do dlouhého sporu s Lorou, která se nakonec stala nevrlou a omezila se na to, že opakovala: "Já jsem starší než vy a musím to vědět líp." A to Alenka nechtěla uznat, dokud nevěděla, kolik je Loře let, a jelikož Lora rozhodně odmítala povědět svůj věk, nedalo se dále nic dělat.

Konečně Myš, která se mezi nimi zdála být osobností požívající velké vážnosti, zvolala: "Sedněte si všichni a poslouchejte! Já vás všechny osuším v okamžiku!" Všichni bez meškání usedli, utvořivše veliký kruh, v jehož středu stála Myš. Alenka na ni úzkostlivě upírala oči, neboť byla jista, že z toho vyjde se zlou rýmou, nepodaří-li se jí brzy uschnout.

"Mhm!" řekla Myš, tvářic se velmi důležitě. "Jste všichni připraveni? Toto je nejsušší věc, kterou znám. Ticho kolem, prosím! - ‚Když Ota Veliký porazil Maďary u Augsburku, vypudil je z říše německé a při řece Enži po obou březích Dunaje obnovil proti nim Marku Východní, kterou spravoval markrabě, podřízený vévodovi bavorskému. Otův syn udělil ji roku 976 Leopoldu Babenberskému a vymanil ho z moci vévody bavorského. Markrabě Leopold IV. měl nevlastního bratra Konrada III., krále německého."

"Uf!" řekla Lora a otřásla se. "

"Prosím?" řekla Myš mračíc se, ale velmi zdvořile. "Řekla jste něco?

"Já ne!" řekla Lora kvapně.

"Myslela jsem, že jste něco řekla," pravila Myš. "Pokračuji: ‚Leopold IV měl nevlastního bratra Konrada III., krále německého. Jeho uznati nechtěl mocný vévoda bavorský Jindřich Pyšný z Welfů. Nemoha s ním ničeho spraviti po dobrém, král Konrád III. nalezl to nutným...`"

"Nalezl co?" pravila Kachna.

"Nalezl to," odpověděla Myš podrážděně. "Snad víte, co to znamená. "Já vím docela dobře, co to znamená, když já něco najdu," řekla Kachna; "obyčejně je to žabka nebo červ. Otázka je, co našel ten váš král."

Myš přešla otázku bez povšimnutí a kvapně pokračovala: "Konrád III. nalezl to nutným vyhlásiti naň říšskou klatbu, odňal mu Bavory a vévodou bavorským učinil věrného bratra svého Leopolda, po jehož smrti ponechal Bavory mladšímu bratru Jindřichovi. Ale nástupce Konradův Jindřich Barbarossa, jenž byl vychován se synem Jindřicha Pyšného, Jindřichem Lvem, přilnul k tomuto celým srdcem a vrátil mu vévodství bavorské.` - Jak se vám daří, má drahá?" přerušila se, vracejíc se k Alence.

"Stále ještě mokrá," řekla Alenka smutně. "Nezdá se vůbec, že by mne to osušovalo."

"V tom případě," řekl slavnostně Blboun Dodo, vstávaje, "navrhuji, abychom odročili schůzi za účelem meritorního přijetí energičtějších sankcí."

"Mluvte česky!" řekl Orlík. "Já nerozumím, co znamená polovina těch cizích slov, a co víc, nevěřím, že jim rozumíte sám." A Orlík sklonil hlavu, aby skryl úsměv; někteří z ostatních ptáků se chichotali docela slyšitelně.

"Co jsem chtěl říci, je," zakoktal Blboun uraženě, "že nejlepší věc, kterou se můžeme osušit, jsou kandidátní závody."

"Co jsou kandidátní závody?" zeptala se Alenka; ne, že by se jí moc chtělo mluvit - ale Blboun se odmlčel, jako kdyby chtěl naznačit, že by někdo měl něco říci, a nikdo jiný se k tomu neměl.

"Nu," řekl Blboun, "nejlepší vysvětlení je zkusit to." (A jelikož byste to mohli chtít někdy v zimě zkusit sami, povím vám, jak to Blboun uspořádal.)

Nejprve vyznačil na zemi závodní dráhu, v jakémsi kruhu ("Na přesném tvaru nezáleží," řekl), a podle ní rozestavil všechny členy společnosti. Nebylo žádného "Jedna - dvě - tři teď", ale každý začal běžet, kdy se mu zlíbilo, a přestal, kdy se mu zlíbilo, takže nebylo snadno poznat, kdy je po závodech. Nicméně, když tak nějaké půl hodiny všichni běhali, byli zase úplně suší a Blboun náhle zvolal: "Závody jsou u konce!" a všichni se shrnuli kolem něho, popadajíce dech a ptajíce se: "Kdo vyhrál?"

Na tuto otázku nemohl Blboun odpovědět bez delší úvahy a seděl tedy drahnou dobu s jedním prstem přitlačeným na čelo (tak to Alenka vídávala na obrazech velkých básníků a myslitelů), zatímco ostatní čekali v naprostém tichu. Konečně Blboun řekl: "Všichni vyhráli a všichni musí dostat ceny."

"Ale kdo je má rozdat?" ptal se celý sbor hlasů.

"Nu, ovšemže ona," řekl Blboun, ukazuje prstem na Alenku; a celá společnost se ihned shlukla kolem ní, vykřikujíc zmateně: "Ceny! Ceny!"

Alenka neměla zdání, jak si má počínat; v zoufalství strčila ruku do kapsy a vytáhnuvši krabici bonbónů (naštěstí k nim slaná voda nepronikla), rozdala je kolem jako ceny. Vystačily jí právě tak, že se na každého z jejích společníků dostal jeden.

"Ale ona musí též dostat cenu, že ano?" podotkla Myš.

"Ovšem," odvětil Blboun velmi vážně. "Co máte ještě v té kapsičce?" pokračoval, obraceje se k Alence.

"Jenom náprstek," řekla Alenka smutně.

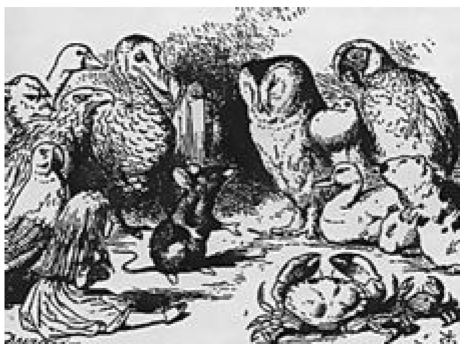
"Podejte mi ho," řekl Blboun.

A tu se opět všichni shlukli kolem ní a Blboun jí slavnostně odevzdal náprstek, řka: "Prosíme, abyste ráčila přijmouti tento elegantní náprstek." A když ukončil tuto krátkou řeč, všichni tleskali a volali slávu.

Alence se celá ta věc zdála hodně nesmyslnou, ale všichni hleděli tak vážně, že se neodvážila smát; a jelikož jí nenapadalo nic vhodného, co by mohla říci, prostě se poklonila a vzala náprstek, hledíc, jak vážně jen dovedla.

Pak se měly jíst bonbóny; to způsobilo mnoho zmatku a hluku: velcí ptáci si stěžovali, že ani neochutnali, a malí se zakuckali a musilo se jim bušit do zad. Když to však bylo všechno odbyto, sedli si opět do kruhu a prosili Myš, aby jim ještě něco vyprávěla.

"Slíbila jste mi, že mi povíte příběh svého života, nezapomněla jste?" řekla Alenka, "a proč nenávidíte K a P," dodala šeptem, trochu se obávajíc, aby ji opět neurazila.

"Je to historie zvířete se smutným a zamotaným koncem! řekla Myš, obracejíc se k Alence a vzdychajíc.

"Zamotaný je, o tom není pochyby," řekla si Alenka, hledíc s údivem na ocásek vlekoucí se za Myší v mnoha záhybech, "ale proč by měl být smutný?" A po celou tu dobu, co Myš mluvila, lámala si hlavu nad otázkou, proč by měl být myší ocásek smutný, takže jí konec jejího vyprávění uvázl v hlavě asi takhle:

"Vy ale vůbec nedáváte pozor!" řekla Myš Alence přísně. "Nač myslíte?"

"Prosím za prominutí," řekla Alenka pokorně. "Došla jste, myslím, k páté zatáčce?"

"K žádné zatáčce jsem nedošla," řekla Myš a vstala a odcházela. "Urážíte mne takovými nesmysly!"

"Já to tak nemyslela!" omlouvala se ubohá Alenka. "Víte, ale vy se tak snadno urazíte!"

Myš v odpověď jenom nevrle zabručela.

"Prosím vás, vraťte se a dokončete své vypravování!" volala Alenka za ní. A ostatní se k ní přidali sborem: "Ano, prosíme, zůstaňte!"

Ale Myš jen netrpělivě zavrtěla hlavou a přidala do kroku. "Jaká škoda, že nezůstala!" vzdychl papoušek Lora, když zmizela z dohledu; a jeden starý mořský Krab použil této příležitosti, aby řekl své dceři: "Ach, vidíte, má drahá! Ať je vám to ponaučením, že se nikdy nemáte dát unést svým temperamentem."

"Ale mlč, papá!" odsekla mladá Krabová trochu nakvašeně. "Ty bys připravil ústřici o trpělivost!"

"Kdybych já tu jen měla svou Mindu, panečku!" řekla Alenka nahlas, nemluvíc k nikomu zvláště. "Ta by ji brzy přivedla zpátky!"

"A kdo je Minda, smím-li si dovolit otázku?" řekl Lora.

Alenka byla vždycky ochotna mluvit o svém miláčku, odvětila tedy dychtivě: "Minda je naše kočka. A ta vám umí chytat myši, to si nedovedete představit! A to ještě nic není proti tomu, jak dovede chytat ptáky! Panečku, ta sní ptáčka, jen se naň podívá!"

Tato slova způsobila v celé společnosti podivuhodné vzrušení. Někteří ptáci náhle odešli beze slova; jedna stará Straka se začala pečlivě zahalovat, a spěchala pryč s poznámkou: "Už opravdu musím domů; tenhle noční vzduch mi nedělá dobře na krk!" a Kanárek volal chvějícím se hlasem na své děti: "Pojďte pryč, drahouškové! Je nejvyšší čas, abyste byli v posteli!" Pod různými záminkami se všichni vytratili, a Alenka brzy zůstala samotna.

"Kéž bych se nebyla zmínila o Mindě!" řekla si lítostivým hlasem. "Nezdá se, že by ji zde dole měl někdo rád, a přece je to jistě ta nejlepší a nejmilejší kočka na světě! Ó, má drahá Mindičko! Jestlipak tě ještě kdy uvidím!" A tu se ubohá Alenka znovu dala do pláče, neboť začala pociťovat velkou tesknotu a skleslost. Po chvíli však z dálky zaslechla opět drobné cupitání, a vzhlédla toužebně, napolo doufajíc, že si to Myška rozmyslila a že se vrací, aby dokončila své vypravování.

4- KRÁLÍK SE PORADÍ S VAŇKEM

Byl to Bílý Králík, jenž pomalu cupital zpět a ohlížel se kolem, jako by něco hledal; a slyšela ho, jak si k sobě pobrukuje: "Ó, vévodkyně! Tahle vévodkyně! Ó, mé drahé pacičky! Ó, můj kožich a vousy! Ta mne dá popravit, jakože fretka je fretka! Kde jsem já je jenom mohl ztratit?"

Alenka ihned uhodla, že hledá vějíř a bílé rukavičky, a dobromyslně se po nich začala shánět kolem sebe, ale nikde jich neviděla -všechno se zdálo být jiné od chvíle, co vyplavala z jezera slz, a veliká síň i se skleněným stolečkem a malými dvířky úplně zmizela.

Králík velmi brzy spatřil Alenku, jak se kolem sebe ohlíží, a zavolal na ni hněvivě: "Máry, co vy tu děláte? Hned mi doběhnete domů, a přinesete mi vějíř a pár rukavic! A rychle, ať už jste zde!" A Alenka se tak polekala, že ihned odběhla směrem, kterým ukazoval, ani se nepokoušejíc mu vysvětliti, že se mýlí.

"Má mne za svou služku," řekla si, běžíc. "Ten se podiví, až shledá, kdo jsem! Ale raději mu přinesu vějíř a rukavice totiž, jestli je najdu." Jak to dořekla, doběhla k úhlednému domečku, na jehož dveřích byla pěkně vyleštěná mosazná tabulka a na ní pěkně vyryto jméno MATĚJ KRÁLÍK. Vešla bez zaklepání a spěchala po schodech nahoru, s velikým strachem, aby nepotkala skutečnou Máry a nebyla vyhnána z domu dřív, než najde vějíř a rukavice.

"Jak se to zdá podivné," řekla si Alenka, "dělat poslíčka králíkovi! Co nevidět, myslím, budu musit Mindě běhat po posílkách!" A začala si představovati, jak by to asi vypadalo: " ‚Slečno Alenko! Hned sem pojďte a přichystejte se na procházku!` - ‚Za minutu, chůvo! Musím zde hlídat tuto myší díru a dávat pozor, aby myš neutekla, než se Minda vrátí Jenomže si myslím," pokračovala Alenka, "že by asi Mindu doma netrpěli, kdyby takhle začala lidem poroučet!"

Při této řeči došla do úhledného pokojíčku, kde u okna stál stůl a na něm - jakož doufala - vějíř a dva nebo tři páry malinkých bílých rukavic; vzala vějíř a jeden pár rukaviček a již odcházela z pokoje, když spočinula zrakem na malé lahvičce, stojící u zrcadla. Tentokrát na ní nebyla žádná cedulka s nápisem VYPIJ MNE, Alenka ji však přesto otevřela a přiložila ke rtům. "Vím, že se jistě stane něco zajímavého," řekla si, "kdykoli něco sním nebo vypiju; tak jenom zkusím, jaký účinek bude mít tato láhev. Doufám, že mne zas udělá velkou, protože už toho mám opravdu dost, být takovou drobounkou, nepatrnou věcičkou!"

A láhev ji opravdu udělala velkou, a to mnohem dříve, než se nadála: ještě ji neměla vypitu do poloviny a už jí hlava narazila do stropu, a Alenka se musila sehnout, aby si nezlomila vaz. Spěšně lahvičku postavila, pravíc si k sobě: "To úplně stačí - doufám, že už dál neporostu - i takto se nedostanu ze dveří - oh, kéž bych se byla tolik nenapila!"

Běda! pozdě bylo bycha honiti! Alenka rostla a rostla, a brzy musila pokleknouti, a chvíli nato ani tak neměla dost místa, a tak si zkusila lehnout, levý loket opřen o dveře, pravou ruku otočenu kolem hlavy. Přesto však rostla a rostla dál, a jako poslední útočiště vystrčila pravou ruku z okna a jednu nohu strčila do komína, říkajíc si pro sebe: "Teď už nemohu dělat víc, děj se co děj. Co se jen se mnou stane?"

Naštěstí pro Alenku byl účinek kouzelné lahvičky vyčerpán a ona již dále nerostla; nicméně, její položení bylo krajně nepohodlné, a jelikož neviděla nejmenší možnosti, jak by se dostala z pokojíku, není divu, že se cítila velmi nešťastnou.

"Doma bylo mnohem příjemněji," pomyslila si ubohá Alenka, "když se člověk v jednom kuse nezvětšoval a nezmenšoval a nebyl posílán sem a tam králíky a myšmi. Skoro se mi zdá, že by bylo bývalo lépe, kdybych se nebyla pustila do té králičí díry - a přece - přece - víte, je to zajímavé, takovýhle život! To bych opravdu ráda věděla, co se to se mnou jen mohlo stát! Když jsem čítávala pohádky, představovala jsem si, že se takové věci ve skutečnosti nedějí, a teď jsem zde náhle sama v úplné pohádce! O mně by se měla napsat kniha, to by měla! A až vyrostu, já ji napíši - ale vždyť jsem už vyrostla," dodala lítostivým hlasem, "aspoň zde už není místa, kam bych mohla dál růst."

"Ale což," myslila si Alenka, "což jestliže už nikdy nebudu starší, než jsem teď? To by byla jistá útěcha, nebýt nikdy starou bábou - ale na druhé straně - věčně se musit učit a dělat úlohy! Ó, to by se mi nelíbilo i Bláhová Alenko!" odpověděla si. "Jak byste tady mohla dělat úlohy? Vždyť je tu sotva místa pro vás samotnou, kam by se sem ještě vešly školní knížky?"

A tak pokračovala, jednou jako první a jednou jako druhá osoba, až z toho byla úplná rozmluva; po několika minutách však zaslechla zvenčí hlas a odmlčela se, aby naslouchala.

"Máry! Máry!" volal hlas. "Hned mi přineste mé rukavice!`` Pak bylo slyšet lehké cupitání po schodech. Alenka věděla, že to jde Králík ji hledat, a chvěla se, až se domek třásl, nadobro zapomenuvši, že je nyní asi tisíckrát větší než Králík a že se ho tedy nemá co bát.

Zanedlouho přišel Králík ke dveřím a pokoušel se je otevřít; ale ježto se otvíraly dovnitř a Alenka se o ně opírala loktem, skončil se jeho pokus nezdarem. Alenka ho slyšela, jak si povídá: "Musím tedy jít dokola a dostat se dovnitř oknem."

"A to zas ne!" pomyslila si Alenka, a vyčkavši chvíli, až se jí zdálo, že slyší Králíka pod oknem, rozpřáhla náhle ruku a chňapla do vzduchu. Nechytla nic, ale slyšela drobný výkřik a pád a řinkot rozbitého skla, a z toho všeho usoudila, že Králík asi padl do okurkového skleníku nebo něčeho podobného.

Nato bylo slyšet hněvivý hlas - Králíkův - "Petře! Petře! Kde jsi?" A jemu odpovídal hlas, kterého dosud neznala: "I tuhle sem, milosti! Kopu jabka, milosti!"

"Jabka - jabka!" řekl Králík hněvivě. "Sem pojď a pomoz mi z tohohle!"

(Nový řinkot rozbitého skla.)

"A teď mi řekni, Petře, co je to v tom okně?" "I to je nějaká ruka, milosti!"

"Ruka - huso! Kdo kdy viděl takhle velikou ruku? Vždyť je jí plné okno!"

"I to jí zas je, milosti; ale přesto přese všecko je to ruka." "Nu, ať je to co chce, nemá to tam co dělat; běž a odkliď to!" Nato nastalo dlouhé ticho, v němž Alenka mohla jen chvílemi zaslechnout tiché šuškání, jako: "I to se mi nechce líbit, milosti, to se mi vůbec nechce líbit!" "Dělej, co ti říkám, zbabělče!" a konečně znova rozpřáhla ruku a chňapla do vzduchu. Tentokrát bylo slyšet dva drobné výkřiky a nový řinkot rozbitého skla. "Tady musí být nějakých skleníků na okurky!" myslila si Alenka. "Copak asi budou dělat teď? Kdyby mne chtěli vytáhnout z okna - ó, kéž by jen mohli! Já tu jistě nemám nejmenšího přání zůstat!

Čekala nějakou chvíli, aniž co dál slyšela; konečně však zaslechla hrčení vozových kol a hluk mnoha hlasů, mluvících jeden přes druhého, z nichž rozpoznala některá slova: "Kde je ten žebřík? - No jo, vždyť jsem měl přinést jen jeden. Vaněk má ten druhý. - Vaňku, sem s ním, hochu! Tady je postav, do tohohle kouta. - Ne, napřed je svaž dohromady. - Vždyť nedosahují ani do poloviny. - Ó, to úplně stačí, nedělej tolik cavyků. - Hele, Vaňku, chytni ten provaz. - Jen zdali se střecha neproboří ! - Pozor na ty vylámané tašky - oh, už to letí! Pozor na hlavy!" (Hlasitý třeskot.) "Kdo to udělal? - To byl asi Vaněk. - Tak kdo vleze do komína? - Ne ne, já ne! Ty tam vlez! - Já už teprve ne! - Ať tam vleze Vaněk. - Hele, Vaňku! Pán povídá, že musíš dolů vlézt komínem."

"A tak tedy Vaněk má vlézt dolů komínem?" řekla si Alenka. "Zdají se všechno strkat na Vaňka! Nechtěla bych být ve Vaňkově kůži ani za nic: tohle ohniště je sice úzké, ale myslím, že jsem ještě nezapomněla kopat!"

Stáhla nohu v komíně dolů, jak daleko jen mohla, a čekala, až uslyšela, jak se v komíně těsně nad ní škrábe a haraší jakési zvířátko (marně se snažila uhodnout, jaké), a řkouc si: "To bude Vaněk!" prudce vykopla napřaženou nohou a čekala, co se stane. První, co slyšela, byl zvuk mnoha hlasů volajících sborem: "Támhle letí Vaněk!" pak samotný hlas Králíkův: "Chyťte ho, vy tam u plotu!" pak ticho, a pak novou změť hlasů: "Podržte mu hlavu vzhůru ! -- Honem ten rum! - Neudavte ho! - Tak. jak je, starej? Co se to s tebou stalo? No tak povídej!"

Konečně se ozval slabý, skřípavý hlásek ("To je Vaněk," myslila si Alenka) : "Ach, ani nevím - ne, už dost, děkuju, už je mi líp - ale sem eště celej rozčilenej a popletenej - inu, všechno, co si pamatuju, je, něco na. mě vylítlo jako čert ze škatulky a já vylít do vejšky jako rachejtle!"

"Tos vylít, brachu!" říkaly hlasy.
"Musíme dům zapálit!" pravil Králíkův hlas. A Alenka zavolala, jak hlasitě jen dovedla: "Zapálíte-li, pošlu na vás Mindu!" V mžiku bylo hrobové ticho a Alenka si myslila u sebe: "To jsem zvědavá, co udělají teď! Kdyby měli špetku rozumu, sundali by střechu." Za nějakou chvíli se dole opět začali pohybovat a Alenka zaslechla., jak Králík praví: "Jedno plné kolečko pro začátek postačí."
"Kolečko plné čeho?" pomyslila Alenka. Ale nebylo jí dlouho se trápit pochybnostmi, neboť za malou chvíli vletěl oknem chřestivý déšť malých oblázků, z nichž některé ji uhodily do tváře. "Tohle se musí zarazit," řekla si k sobě a zavolala hlasitě: "S tímhle bych vám radila přestat!" což znovu způsobilo hrobové ticho.
Alenka s jistým překvapením zpozorovala, že se oblázky na podlaze všechny pozvolna mění v malé koláčky, a hlavou jí kmitl znamenitý nápad. "Sním-li jeden takový koláček," pomyslila si, "jistě způsobí nějakou změnu v mé velikosti; a jelikož mne už nemůže udělat větší, musí mne asi udělat menší.
Snědla tedy jeden koláček a zaradovala se, shledavši, že se hned začíná zmenšovat. Jakmile byla dosti malá, aby prošla dveřmi, vyběhla z domu a nalezla venku celý zástup zvířátek a ptáků. Ubohý Vaněk - malá ještěrka - byl uprostřed, dvě morčata ho držela pod paží a dávala mu něco pít z láhve. Všichni se vrhli za Alenkou, jakmile se objevila; Alenka však vzala nohy na ramena a brzy se octla v bezpečí v hustém lese.
"Prvé, co mi je učiniti," řekla si Alenka, bloudíc lesem, "je vyrůst opět do své pravé velikosti; a druhé, nalézt cestu do té rozkošné zahrádky. To, myslím, bude to nejlepší, co mohu udělat."
Opravdu se to zdálo to nejlepší a velmi pěkně a chytře vymyšleno; jediná nesnáz byla v tom, že Alenka neměla nejmenšího ponětí, jak to provést; a co se tak úzkostlivě rozhlížela mezi stromy, ozvalo se jí zrovna nad hlavou ostré zaštěknutí, které ji přimělo, aby se kvapně podívala vzhůru.
Shora se na ni velkýma kulatýma očima dívalo ohromné štěně, které nemotorně napřahoval jednu tlapku, pokoušejíc se jí dosáhnouti. "Ubohé štěňátko!" pravila Alenka mazlivě, a usilovně se na ně pokoušela zahvízdat, ale měla při tom nesmírný strach, když pomyslila, že by mohlo mít hlad, v kterémžto případě by ji asi snědlo přes všechno její mazlení.

Nevědouc ani dobře, co dělá, zvedla ze země proutek a nastrčila jej štěňátku, které vyskočilo všemi čtyřmi najednou, a zajíkajíc se radostným štěkotem, vrhlo se za proutkem, jako by jej chtělo rozsápat. Alenka uhnula za velký bodlák, aby ji štěně nepošlapalo; jakmile se však objevila na druhé straně, skočilo štěně znovu za proutkem a ve spěchu, aby jej polapilo, udělalo kotrmelec; načež Alenka, která si pomyslila, že je to, jako by si hrála s koněm, a která se bála, že se každou chvíli octne pod jeho nohama, utekla na druhou stranu bodláku. Štěně pak začalo řadu ostrých útoků na proutek, popobíhajíc pokaždé kousek dopředu a kus zpět a chraptivě štěkajíc, až si nakonec, unaveno, usedlo opodál, těžce oddychujíc, jazyk vyplazen a velké oči napolo zavřeny.
To se Alence zdála dobrá příležitost k útěku; dala se tedy ihned do běhu a utíkala, až byla celá unavená a udýchaná a až slyšela štěkání štěněte docela slabě ve veliké dálce.
"A přece, jaké to bylo milounké štěňátko!" řekla si, opřevši se o stvol blatouchu a ovívajíc se jedním jeho lístečkem. "Byla bych ho strašně ráda naučila nějakým kouskům, kdybych -- kdybych na to jen měla náležitou míru! Oh, Bože, Bože - málem bych byla zapomněla, že

mám opět vyrůst! Počkejme - jak jen na to? Budu asi muset něco sníst nebo vypít - hlavní otázka však je, co?"

To byla jistě hlavní otázka, co? Alenka se rozhlédla kolem sebe po květinkách i stéblech trávy; neviděla však nic, ca by vypadalo jako něco, co by se za těchto okolností mělo sníst nebo vypít. Nedaleko rostl velký hřib, asi stejné výšky jako ona; a když se byla podívala pod něj, před něj, vedle něho i za něj, napadlo jí, že by se mohla stejně dobře podívat i na něj, aby viděla, co je na něm nahoře.

Povystoupla na špičky a povykoukla přes okraj hřibu a její oči se setkaly s očima velké modré housenky, sedící na jeho vršku se založenýma rukama a klidně pokuřující z velké turecké dýmky a nevěnující nejmenší špetku pozornosti jí ani čemu jinému.

5 - NA RADU U HOUSENKY

Housenka s Alenkou se na sebe chvíli dlívaly mlčky, konečně vyňala Housenka dýmku z úst a oslovila Alenku mdlým, ospalým hlasem.

"Kdo jste?" řekla Housenka.

Takovéhle oslovení k hovoru zrovna nepovzbuzovalo. Alenka odpověděla poněkud zaraženě: "Já - já - ani sama v tomto okamžiku nevím - totiž vím, kdo jsem byla, když jsem dnes ráno vstávala, ale od té doby jsem se, myslím, několikrát musila proměnit."

"Co tím chcete říci?" řekla Housenka přísně. "Vysvětlete to svými slovy!"

"Ale když to svými slovy nemohu, paní Housenko," řekla Alenka, "protože já nejsem já, rozumíte?" "Nerozumím," řekla Housenka.

"Obávám se, že to jasněji povědět nedovedu," odvětila Alenka velmi zdvořile, "neboť tomu za prvé sama nerozumím; a tak hle projít v jednom dni tolika různými velikostmi, to člověka strašně zmate."

"Nezmate," řekla Housenka.

"No, snad jste to ještě nezkusila," řekla Alenka; "ale až se budete mít zakuklit - a to budete jednou muset - a pak se z kukly proměnit v motýla, tak si myslím, že se vám to bude také zdát trochu podivné, ne?"

"Ani dost málo," řekla Housenka.

"Nu, vy to tedy snad berete jinak," řekla Alenka; "já vím jen tolik, pro mne že by to byl velmi podivný pocit."

"Pro vás!" řekla Housenka pohrdavě. "Kdo vůbec jste?"

Což je přivedlo zas tam, kde byly, když začaly. Alenku trochu popuzovalo, že Housenka dělá tak velmi úsečné poznámky - postavila se tedy zpříma a řekla velmi vážně: "Myslím, že je na vás, abyste mi napřed řekla, kdo jste vy."

"Proč?" řekla Housenka.

To byl nový hlavolam; a jelikož Alenka nedovedla nalézti vhodnou odpověď a Housenka se zdála být ve velmi nepříjemné náladě, obrátila se k odchodu.

"Vraťte se!" zavolala za ní Housenka. "Mám vám něco důležitého říci!"

To znělo slibně: Alenka se obrátila a šla zpět. "Nerozčilujte se," řekla Housenka.

"A to je všechno?" řekla Alenka, potlačujíc svůj hněv, jak nejlépe dovedla.

"Ne," řekla Housenka.

Alenka si pomyslila, že vlastně nemá co dělat a že tedy může počkat; snad nakonec přece jen uslyší něco, co bude stát za poslechnutí. Housenka nějakou chvíli bafala z dýmky a neříkala nic; konečně však rozdělala založené ruce, vyňala dýmku z úst a řekla: "Tak vy si tedy myslíte, že jste se proměnila, není-liž pravda?"

"Obávám se, že ano," řekla Alenka; "nepamatuji si věci jako jindy - a ani deset minut nedovedu zůstat stejně velká!"

"Nepamatujete si jaké věci?" řekla Housenka.

"Nu, zkoušela jsem říkat Běžel zajíc kolem plotu a odříkávala jsem něco docela jiného!" odvětila Alenka smutně.

"Tak mi odříkejte Večer před svatým Janem," řekla Housenka. Alenka složila způsobně ruce a začala:

"Večer před svatým Janem
hovoří syn s Tomanem:
‚Jste už stár, váš vlas je bílý,
a přec ještě každou chvíli
na hlavě vás vidím stát.
Myslíte, ve vašem stáří
že je zdrávo hospodáři,
aby tenhle sport měl rád?`

, Ve svém mládí, ` Toman vece,
‚strach jsem měl, že by tím přece
sportem mozek újmu vzal.
Zjistiv však, na místo mozku
že mám hlavu plnou vosku,
stojky stavím dál a dál. `

, Ve svém stáří, ` vece mladý,
‚netrpíte jistě hlady;
ztloustl jste po celém těle.
Myslíte, ve vašem věku
že se dožijete vděku,
kozelce metaje smělé?`

,Proč bych pochybou tě mučil?`
mudřec dí, ,v mládí jsem učil
touto mastí svoje oudy
pružnosti: Kup! drahá není,
učiníš mi potěšení,
uživ rozkoší těch proudy. `

Dí syn: ,Stár jste, já jsem mladší,
člověk by řek, že vám stačí
zuby tak na prosnou kaší
nebo měkkou buchtu s mákem.
Jak, že s kostmi, se zobákem
slup jste celou husu naši?`

, V mládí studoval jsem práva, `
Toman dí, ,kde vlastní hlava
nepronikla změtí záhad,
s ženou jsem věc prohádat.
Tento cvik jurisprudence
prospěl mně i mojí Lence:
odučil nás oba váhat
a mně sílu v čelist dal. `

,Stár jste, ` dí syn, ,hrbíte se,

celé tělo se vám třese
dole, ba i nahoře.
Čím to, na nosu že špici
dovedete jako svíci
balancovat úhoře?`

Otec Toman smračil čelo
a promluvil neveselo:
‚Otázek jsem do třetice
zodpověděl, to je dosti.
Nedost-li tvé zvědavosti,
vykopnu tě ze světnice.`"

"To nebylo správně," řekla Housenka.

"Ne zcela správně, obávám se," řekla Alenka zaraženě. "Některá slova se změnila."

"Bylo to špatně od začátku do konce," řekla Housenka rozhodně, a několik minut bylo ticho.

Housenka opět promluvila první. "Jak veliká chcete být?" zeptala se.

"Ó, co se týče velikosti, na tom by mi tolik nezáleželo," odpověděla Alenka spěšně; "jen se mi nelíbí to stálé měněni, víte." "Nevím," řekla Housenka.

Alenka neřekla nic. Nikdy v životě jí předtím nikdo tolik neodporoval a ona cítila, že ztrácí trpělivost.

"Jste spokojena teď?" ptala se Housenka.

"Nu, raději bych byla trochu větší, paní, není-li vám to proti mysli," řekla Alenka, "tři palce je taková hloupá výška."

"Tři palce je velmi dobrá výška," řekla Housenka hněvivě, vztyčujíc se (byla přesně tři palce dlouhá).

"Ale já na ni nejsem zvyklá!" hájila se ubohá Alenka žalostným hlasem. A pro sebe si pomyslila: "Kéž by se tato zvířátka tak snadno neurážela!"

"Časem si na to zvyknete," řekla Housenka, strčila dýmku do úst a začala opět kouřit.

Tentokrát Alenka čekala trpělivě, až se Housence opět uráčilo promluvit. Za nějakou minutu nebo dvě vyňala Housenka dýmku z úst, jednou nebo dvakrát zívla a otřásla se. Pak slezla z hřibu a odplazila se do trávy, poznamenávajíc jen jako mimochodem: "Jedna strana vás natáhne, druhá strana vás zkrátí."

"Jedna strana čeho? Druhá strana čeho?" pomyslila si Alenka.

"Hřibu," řekla Housenka, docela jako kdyby se byla Alenka zeptala nahlas; a v okamžiku byla z dohledu.

Alenka se zamyšleně zadívala na hřib uvažujíc, které jsou ty jeho dvě strany; a ježto byl úplně kulatý, bylo to velmi nesnadno rozhodnouti. Nakonec však roztáhla ruce, objala hřib jak daleko mohla, a každou rukou ulomila kousek okraje jeho klobouku.

"A teď která je která?" řekla si k sobě a uzobla malinký kousek úlomku, který držela v pravé ruce, aby viděla, co se stane; v následujícím okamžiku pocítila prudkou ránu do brady a vrazila bradou do koleni

Tato náhlá změna ji velmi polekala a Alenka si uvědomila, že nesmí ztratit ani chvíli, nechce-li se zkrátit v úplné nic; tak se ihned dala do práce, aby snědla kousek úlomku z levé ruky.

Bradu měla přitisknutu tak těsně ke kolenům, že jí skoro nezbývalo místa, aby otevřela ústa; konečně se jí to však podařilo a ona spolkla ždibeček úlomku z levé ruky.

"Tak konečně mám volnou hlavu!" řekla Alenka s velkým uspokojením; to se však za okamžik změnilo ve zděšení, když shledala, že nevidí svých ramen: vše, co viděla, když pohlédla dolů, byla nesmírná délka krku, který se zdál vyrůstati jako stéblo z moře zeleného listí, rostoucího hluboko pod ní.

"Co může být všechna ta zeleň?" řekla Alenka. "A kam se jen poděla má ramena? A - ó, mé ubohé ruce, jak se to stalo, že vás nevidím?" Pohybovala rukama, jak mluvila, ale neviděla žádného účinku, leda nepatrné chvění ve vzdáleném zeleném listí. Ježto se nezdálo, že se jí podaří dosáhnouti si rukama k hlavě, pokusila se dostati se hlavou k rukám a s potěšením shledala, že může svůj dlouhý krk ohýbati na všechny strany jako had. Zrovna se jí podařilo prohnouti jej v elegantní oblouk a chystala se ponořiti hlavu do zeleně - která, jak shledala, nebyla nic jiného než vrcholky stromů, pod kterými se byla procházela když uslyšela ostré syknutí, které ji přinutilo, aby spěšně uhnula: velký holub jí vlétl do tváře a bil ji zuřivě svými křídly. Had!" křičel Holub.

"Já nejsem had," řekla Alenka uraženě, "dejte mi pokoj!"

"Had, pravím znovu!" opětoval Holub, ale již tišeji, a dodal s jakýmsi vzlyknutím: "Zkoušel jsem to na všechny způsoby a nic se jim nezdá vyhovovati!"

"Nemám nejmenšího ponětí, o čem mluvíte," řekla Alenka.

"Zkoušel jsem kořeny stromů a zkoušel jsem břehy a zkoušel jsem křoviny," pokračoval Holub, nevšímaje si její poznámky, "ale ti hadi - nelze se jim zavděčit!

Alenka byla stále víc a více zmatena, pomyslila si však, že není nic platno mluviti, dokud Holub neskončí.

"Jako kdyby to nedalo dost práce snášet vajíčka," řekl Holub, "ještě abych dnem a nocí byl na stráži proti hadům! A už tři týdny jsem oka nezahmouřil!"

"Je mi velmi líto, že jste byl obtěžován," řekla Alenka, která začínala rozumět smyslu Holubova nářku.

"A zrovna když jsem si udělal hnízdo na nejvyšším stromě v celém lese," pokračoval Holub, zvedaje hlas v ostré úpění, "a zrovna když jsem se začal těšit, že od nich budu mít konečně pokoj, musí se připlazit ze samé oblohy! Uf, Hade!"

"Ale vždyť vám povídám, že nejsem had," řekla Alenka, "já jsem - já jsem - - "

"Co jste?" řekl Holub. "Vidím, že se pokoušíte něco vymyslet !"

"Já - já jsem malé děvčátko," řekla Alenka trochu nejistě, vzpomenuvši si na všechny změny, kterými toho dne prošla.

"Velmi chytře vymyšleno!" řekl Holub hlasem, vyjadřujícím nejhlubší pohrdání. "Viděl jsem ve svém životě pěkných pár děvčátek, ale ani jedno s takovýmhle krkem! Ne, ne! Vy jste had, a nic vám to není platno zapírat. Ještě mi budete chtít namluvit, že jste nikdy neokusila vajíčka!"

"Nu, vajíčka jsem okusila, to jistě," řekla Alenka, která byla dítkem pravdomluvným, "ale děvčátka jedí vajíčka jako hadi, víte ?

"Tomu nevěřím," řekl Holub; "ale je-li to pravda, pak jsou to také hadi, a to je všechno, co mohu říci."

To byla pro Alenku myšlenka tak nová, že na nějakou chvíli zůstala beze slova, což poskytlo Holubu příležitost, aby dodal: "Hledáte vajíčka, to vím velmi dobře; a co mi na tom záleží, jste-li děvčátko, nebo had?"

"Mně na tom záleží velmi mnoho," řekla Alenka spěšně, "ale náhodou nehledám vajíčka, a kdybych je hledala, tak nestojím o vaše: nemám je ráda syrová."

"Tak se odsud kliďte!" řekl Holub nevrle, usedaje zase do svého hnízda. Alenka se shýbala mezi stromy, jak nejlépe mohla, neboť se jí krk stále zaplétal do větví a každou chvíli musela zastavit a vyplést jej. Po chvíli si vzpomněla, že ještě drží v rukou úlomky hřibu, a pozorně se dala do práce, ukusujíc tu z jedné, tu z druhé ruky, chvílemi vyrůstajíc a chvílemi se zmenšujíc, až se jí podařilo najít pravou výšku.

Bylo tomu již tak dlouho, co neměla svou pravou míru, že se jí to zprvu zdálo docela podivné; ale v několika minutách si na to opět zvykla a počala k sobě mluvit jako obvykle. "Nu tak, teď jsem tedy hotova s polovinou svého plánu! Jak podivné jsou všechny tyto změny! Nikdy si nejsem jista, co se se mnou stane v příští chvíli! Nicméně teď jsem se tedy vrátila do své pravé velikosti: teď mi jen zbývá dostat se do té krásné zahrady - jen jak to provést, to bych ráda věděla!" Po těchto slovech vyšla náhle na mýtinu, na které stál malý domek, asi čtyři stopy vysoký. "Ať si tu bydlí kdo chce," pomyslila si Alenka, "nemohu k němu přijít takhle veliká; vždyť by leknutím ztratil rozum!" Začala tedy opatrně ukusovati úlomku, který ještě držela v pravé ruce, a neodvážila se jít poblíž domu, dokud se nezmenšila asi na devět palců.

6 - VEPŘ A PEPŘ

Nějakou chvíli stála a dívala se na domek, přemýšlejíc, co by měla počít, když tu náhle z lesa přiběhl lokaj v livreji - (že je to lokaj, usoudila podle Livreje: podle jeho tváře by ho byla nazvala rybou) - a zaklepal hlučně na dveře domku. Dveře otevřel jiný lokaj v livreji s kulatou tváří a velkýma očima v žabí hlavě; a oba lokajové, jak si Alenka povšimla, měli napudrované paruky, které jim pokrývaly hlavy kudrlinkami. Byla velmi zvědava, oč asi jde, a opatrně vyšla kousek z lesa, aby naslouchala.

Lokaj-Ryba začal tím, že vytáhl z podpaží velký dopis, skoro tak veliký jako byl sám, a podal jej druhému, řka slavnostně: "Pro Vévodkyni. Pozvání od Královny na partii kroketu."

Lokaj-Žába opakoval stejně slavnostním tónem, pozměniv jen trochu pořadí slov: "Od Královny. Pozvání pro Vévodkyni na partii kroketu."

Nato se oba hluboce uklonili a kadeře jejich paruk se jim zapletly do sebe.

Alenku to tolik rozesmálo, že musela utéci zpátky do lesa ze strachu, aby ji neslyšeli; a když po chvíli vykoukla, byl Lokaj-Ryba pryč a Lokaj-Žába seděl na zemi u dveří a pitomé civěl do nebe.

Alenka nesměle přistoupila ke dveřím a zaklepala.

"Klepání vám vůbec není nic platno," řekl lokaj, "a to ze dvou důvodů. Za prvé, protože jsem na téže straně dveří jako vy, a za druhé, protože tam uvnitř dělají takový povyk, že vás nikdo nemůže slyšet." A opravdu zazníval z domku zcela neuvěřitelný povyk: - neustálé řvaní

a kýchaní a mezi tím každou chvíli hlučný třeskot, jako by někdo udeřil o zem mísou nebo hrncem.

"Prosím," řekla Alenka, "jak se tedy dostanu dovnitř?"

"Vaše klepání by mělo jakýsi smysl," pokračoval lokaj, jako by přeslechl její otázku, "kdyby byly dveře mezi námi. Například, kdybyste byla uvnitř, mohla byste zaklepat a já bych vás pustil ven."

A po celý ten čas, co mluvil, nepřestával civěti do nebe, a to se Alence zdálo rozhodně nezdvořilé. "Ale snad si nemůže pomoci," řekla si; "má oči tak skoro až docela na temeni hlavy. V každém případě by však mohl odpovídat na otázky. Jak se tedy dostanu dovnitř?" opětovala nahlas.

"Budu zde seděti," poznamenal lokaj, "až do zítřka."

V tom okamžiku se otevřely dveře domku a z nich vyletěl velký talíř, rovnou na lokajovu hlavu; svezl se mu po nose a rozbil se na kusy o strom, stojící za ním.

"- nebo do pozítří možná," pokračoval lokaj týmž tónem, docela jako by se nebylo nic stalo.

"Jak se mám dostat dovnitř?" ptala se opět Alenka hlasitěji.

"A máte se vůbec dostat dovnitř?" řekl lokaj. "To je otázka, víte?"

To ovšem byla, nad vši pochybnost: jenže to Alenka nerada slyšela. "Je to opravdu strašné," zamumlala pro sebe, "jak se tu všechna ta stvoření ráda přou. To by člověka dohnalo k šílenství!"

Lokaj se to zdál považovati za dobrou příležitost, aby opětoval svou poznámku s obměnami. "Budu tu seděti," pravil, "seděti a seděti, po celé dny a týdny."

"Ale co mám já dělat?" řekla Alenka.

"Cokoliv chcete," řekl lokaj a začal si hvízdat.

"Oh, s ním není nic platno mluvit," řekla si Alenka zoufale; "je úplné blbý!" A otevřela dveře a vešla.

Dveře vedly rovnou do velké kuchyně, která byla plna kouře od jednoho konce ke druhému; uprostřed na velké trnoži seděla Vévodkyně a chovala děcko; nad ohněm se nahýbala kuchařka, míchajíc vařečkou ve velkém kotli, jenž se zdál plný polévky.

"V té polévce je nepochybně příliš mnoho pepře!" řekla si Alenka, pokud jí to kýchání dovolilo.

Bylo ho jisté příliš mnoho ve vzduchu. I Vévodkyně chvílemi kýchla, a děcko bez nejmenší přestávky střídavě kýchalo a ječelo. Jediné, kdo v kuchyni nekýchaly, byla kuchařka a velká kočka, která seděla u krbu a šklebila se od ucha k uchu.

"Řekla byste mi, prosím," pravila Alenka trochu ostýchavé, neboť si nebyla docela jista, srovnává-li se to se slušným chováním, aby promluvila první, "proč se ta vaše kočka tak šklebí?"

"Je to čínská kočka," řekla Vévodkyně, "a tož to je proč - Čuně!" Poslední slovo vyrazila s takovou neočekávanou prudkostí, že sebou Alenka celá trhla; ale ihned pochopila, že neplatilo jí, nýbrž děcku, dodala si tedy odvahy a pokračovala: "Nevěděla jsem, že se čínské kočky stále šklebí. Vlastně nevěděla jsem, že se kočky vůbec dovedou šklebit."

"Všechny se dovedou šklebit," řekla Vévodkyně, "a povětšině se šklebí."

"Nevím o žádné, která by se šklebila," řekla Alenka velmi zdvořile, velmi potěšena; že se s ní konečně někdo dává do řeči.

"Vy toho nevíte mnoho," řekla Vévodkyně, "a to je nesporné." Alence se docela nic nelíbil tón této poznámky a tak ji napadlo, že bude třeba obrátit řeč na něco jiného. Co se tak

pokoušela najít nový předmět hovoru, sňala kuchařka kotlík polévky z ohně a náhle začala házeti všechno, co jí přišlo do ruky, na Vévodkyni a děcko. První letěl pohrabáč a za ním se sypaly pánve, mísy a talíře. Vévodkyně je nechávala bez povšimnuti, i když ji uhodily, a děcko ji beztoho tolik řvalo, že nebylo možno říci, zda je něco uhodilo, či ne.

"Oh, prosím, dejte pozor, co děláte!" vykřikla Alenka ve smrtelné úzkosti. "Oh, jeho vzácný nosík!" vykřikla, když mu těsně kolem nosu přeletěl velký rendlík a málem mu jej odnesl s sebou.

"Kdyby si každý hleděl svého," zabručela Vévodkyně chraptivě, "otáčel by se svět mnohem rychleji, než se otáčí."

"Což by nebyla vůbec žádná výhoda," řekla Alenka, velmi šťastna, že se jí dostává příležitosti, aby ukázala kousek svých vědomostí. "Jen si pomyslete, co by to provedlo s dnem a nocí! Víte, Země potřebuje 24 hodin, aby se otočila jednou kolem své osy---"

"Když mluvíme o vosách," řekla Vévodkyně, "píchněte ji!"

Alenka úzkostlivě pohlédla na kuchařku, aby viděla, bude-li se mít k vykonání rozkazu. Ta však byla pilné zaměstnána mícháním polévky a nezdála se poslouchati, Alenka se tedy odvážila mluviti dále: "Je to, myslím, 24 hodin - nebo 12, já---"

"Oh, dejte mi pokoj," řekla Vévodkyně. "Nikdy jsem nemohla vystát čísla!" A nato počala opět houpat děcko, zpívajíc mu jakousi ukolébavku, na konci jejíhož každého verše s ním prudce trhla:

"Promluv ostře k svému děcku
a bij je, když ti kýchá;
ono plodí zlobu všecku,
je to jen jeho pýcha."

SBOR

(v němž se přidala kuchařka i děcko):

"Vau! Vau! Vau!"

Při druhé sloce písně házela Vévodkyně děckem prudce nahoru a dolů, a děcko vřískalo tak hlučně, že Alenka jen stěží rozeznala slova:

"Už mluvím přísně k svému hochu
a biji ho, když kýchá;
neb pepře oblíbí si trochu,
když jenom správné dýchá."

SBOR

"Vau! Vau! Vau!"

"Tu máš, pochovej je trochu, chce-li se ti!" pravila Vévodkyně k Alence, hodivši děckem po ní. "Musím jít a připravit se na partii kroketu s Královnou," a spěchala z pokoje. Kuchařka za ní hodila pekáčem, jak odcházela, ale ten ji nezasáhl.

Alenka chytila dítě ne bez námahy, neboť to bylo dítě podivného tvaru a vystrkovalo ruce a nohy na všechny strany, "docela jako mořská hvězdice," pomyslila si Alenka. Když je chytila, ubohé stvořeníčko supělo jako lokomotiva a kroutilo se a opět se natahovalo tak, že v prvních několika chvílích měla co dělat, aby je udržela.

Jakmile přišla na správný způsob, jak je chovati (musela je smotat do jakéhosi uzlu a pak je pevné držet za pravé ucho a levou nohu, aby se uzel nemohl rozvázat), vynesla je ven.

"Neodnesu-li to dítě s sebou," pomyslila si Alenka, "jisté je dnes nebo zítra zabijí: Nebyla by to vražda zůstaviti je zde?" Poslední slova pronesla nahlas a malé stvořeníčko v odpověď zachrochtalo (tou dobou přestalo již kýchat).

"Nechrochtej," řekla Alenka, "to není slušný způsob vyjadřováni."

Děťátko zachrochtalo znovu a Alenka se mu úzkostlivě podívala do tváře, aby se přesvědčila, co mu je. Nebylo pochyby, že mělo velice ohrnutý, nos, mnohem podobnější rypáčku nežli skutečnému nosu; také očka byla příliš malá na dítě: ven koncem se ta celá věc Alence vůbec nelíbila. "Ale snad jen vzlykalo, pomyslila si a podívala se mu opět do očí, aby viděla, má-li v nich slzy.

Ne, slzí nebylo. "Jestliže se mi proměníte ve vepříka, můj milý," řekla Alenka vážně, "tak s vámi nechci nic mít. Tak pozor!" Ubohé stvořeníčko opět zaštkalo (nebo zachrochtalo nebylo možno rozeznat, co) a chvíli bylo ticho.

Alenka si právě začínala myslit, "co si jen počnu s tímto stvořeníčkem, až přijdu domů?" když ono opět zachrochtalo tak silně, že se mu podívala do tváře celá ustrašená. V tu chvíli nemohlo býti žádných pochybností: byl to vepřík, nic víc a nic míň, a Alenka cítila, že by to bylo úplně nesmyslné, aby ho ještě dále nosila.

Posadila tedy stvořeníčko na zem a velice se jí ulevilo, když je viděla klidně odběhnouti do lesa. "Kdyby bylo vyrostlo," řekla si k sobě, "bylo by z něho hrozně ošklivé dítě; ale prasátko je z něho, myslím, docela pěkné," a začala vzpomínat na jiné děti, které znala a které by mohly docela dobře obstát jako prasátka, a právě si říkala k sobě, "jen kdyby člověk věděl, jak to způsobit aby se proměnily--," když sebou trhla leknutím, vidouc Čínskou Kočku seděti na větvi nedalekého stromu.

Kočka se dívala na Alenku a jen se šklebila. "Vypadá docela dobromyslně," myslila si Alenka; ale Kočka měla přece jen velmi dlouhé drápy a velmi mnoho zubů, takže Alenka cítila, že s ní musí zacházet s jistou uctivostí.

"Čínská Kočičko," začala trochu nesměle, ježto nevěděla, bude-li Kočka s tímto oslovením spokojena, ta se však jen ještě více rozšklebila. "No, dosud se jí to líbí," myslila si Alenka a pokračovala: "Neřekla byste mi, prosím vás, kudy odsud mám jít?"

"To závisí ponejvíce na tom, kam se chcete dostat," řekla Kočka.

"To je mi skoro jedno, kam - - " řekla Alenka.

"Pak je docela jedno, kudy půjdete," řekla Kočka.

"--jen když se někam dostanu," dodala Alenka jako na vysvětlenou.

"Ó, někam se dostanete docela jistě," řekla Kočka, "jen půjdete-li dost dlouho."

Alenka cítila, že tomu nelze odporovat, tak zkusila jinou otázku. "Jací lidé bydlí tady v okolí?"

"V tuhle stranu," řekla Kočka, mávnula pravou prackou, "bydlí Kloboučník; a v tuhletu stranu," - mávla druhou prackou - "bydlí Zajíc Březňák. Můžete navštívit jednoho nebo druhého, jsou oba potrhlí."

"Ale já nechci jít mezi potrhlé lidi," podotkla Alenka.

"Ó, tomu se nevyhnete," řekla Kočka. "Zde jsme všichni potrhlí. Já jsem potrhlá. Vy jste potrhlá."
"Jak víte, že jsem potrhlá?" řekla Alenka.
"Musíte být potrhlá," řekla Kočka, "nebo byste sem nebyla přišla."

Alenka si docela nemyslila, že to je dostatečný důkaz; nicméně pokračovala. "A jak víte, že vy jste potrhlá?"
"Nu, za prvé," řekla Kočka, "pes není potrhlý, to přiznáte, ne?"
"Snad," řekla Alenka.
"No tak vidíte," pokračovala Kočka, "pes vrčí, když se zlobí, a vrtí ocasem, když se raduje. Nu, a já vrtím ocasem, když se zlobím, a vrčím, když se raduji. Tedy jsem potrhlá."
"Tomu já říkám předení, ne vrčení," řekla Alenka.
"Říkat si tomu můžete, jak chcete," řekla Kočka. "Hrajete dnes s Královnou kroket?"
"Velmi ráda bych," řekla Alenka, "ale ještě jsem nedostala pozvání."
"Uvidíte mne tam," řekla Kočka a zmizela.
Alenka tím nebyla příliš překvapena, neboť si už zvykla vidět podivné věci. Co se tak dívala na místo, kde Kočka dříve seděla, objevila se jí znovu.
"A- mimochodem - co se stalo s dítětem?" otázala se Kočka. "Skoro jsem se zapomněla zeptat.
"Proměnilo se ve vepříka," řekla Alenka klidné, docela jako by se Kočka byla vrátila přirozeným způsobem.
"To jsem si myslila," řekla Kočka a zmizela opět.
Alenka zůstala chvíli stát, očekávajíc, že Kočku snad uzří ještě jednou, ale když se nějakou chvíli neobjevovala, odcházela směrem, ve kterém jí bylo řečeno, že bydlí Zajíc Březňák. "Kloboučníky jsem už viděla," řekla si k sobě, "Zajíc Březňák bude mnohem zajímavější, a jelikož máme květen, nebude snad tak docela potřeštěný - aspoň ne tolik, jako byl v březnu." Jak to dořekla, pohlédla vzhůru a tu byla opět Kočka, sedící na větvi stromu.
"Řekla jste vepř, nebo pepř?" pravila Kočka.
"Řekla jsem vepřík," odpověděla Alenka, "ale přála bych si, abyste se stále neobjevovala a nemizela tak náhle: člověk by z toho dostal závrať."

"Nu, jak je libo," řekla Kočka a tentokrát mizela docela pozvolna, začínajíc ocasem a končíc šklebem, jejž bylo vidět ještě chvíli potom, když už ostatek z ní byl dávno pryč.
"Nu, viděla jsem už často kočku bez šklebu," pomyslila si Alenka, "ale škleb bez kočky! To je nejpodivnější věc, jakou jsem viděla ve svém životě."
Neušla příliš daleko, když spatřila dům Zajíce Březňáka; hádala, že to musí být jeho dům, podle toho, že komíny měly tvar uší a střecha byla pokryta kožišinou. Byl to dům tak veliký, že si netroufala jít blíže, dokud neukousla kousíček hřibu z levé ruky a zvětšila se na velikost asi dvou stop. Ale i potom kráčela k domu dosti nesměle, říkajíc si: "Co kdyby přece jenom byl úplně šílený? Skoro si myslím, že jsem přece jen měla jít ke Kloboučníkovi."

7- POTRHLÁ ČAJOVÁ SPOLEČNOST

Před domem byl pod stromem prostřený stůl a u něho Zajíc Březňák a Kloboučník pili čaj; mezi nimi sedělo jakési spící zvířátko, o němž si Alenka řekla, že to bude jistě nějaký hlodavec (právě se o hlodavcích učili ve škole), ale nebyla si jista, zda sysel či plch. Na sysla

se jí zdál příliš malý, o plchu zase si toho z přírodopisu mnoho nepamatovala, než že je malý a že se mu říká Sedmispáč, protože ve dne spí; a podle těchto dvou známek také hádala, že to asi bude Plch. Malý Plch tedy seděl mezi Kloboučníkem a Březňákem a tvrdě spal; a ti se oň opírali lokty, rozmlouvajíce přes jeho hlavu. "Velmi nepohodlné pro ubohého Sedmispáče," pomyslila si Alenka, "jenže, jelikož spí, tak je mu to asi jedno."

Stůl byl veliký, a ti tři se tísnili na jednom jeho konci. "Není místa! Není místa!" volali, když viděli Alenku přicházeti. "Je tu spousta místa!" řekla Alenka rozhorleně a sedla si do velké lenošky na jednom konci stolu.

"Nalejte si vína," řekl Zajíc Březňák povzbuzujícím tónem. Alenka se rozhlédla po stole, ale tam nebylo nic než čaj. "Nevidím tu žádného vína," podotkla.

"Taky tu žádné není," řekl Zajíc Březňák.

"Pak to od vás nebylo příliš zdvořilé, nabízet mi je," řekla Alenka podrážděně.

"Od vás nebylo příliš zdvořilé, posadit se bez pozvání," řekl Zajíc Březňák.

"Nevěděla jsem, že je to váš stůl," řekla Alenka, "je prostřen pro mnohem víc než pro tři."

"Měla byste se dát ostříhat," řekl Kloboučník. Již nějakou chvíli se na Alenku díval velmi zvědavě a toto byla prvá jeho slova.

"Neměl byste dělat osobní poznámky," řekla Alenka poněkud přísně, "je to velmi neslušné."

Kloboučník otevřel zeširoka oči, uslyšev to, ale vše, co řekl, bylo: "Proč je havran jako psací stůl?"

"Nu, teď budeme mít nějakou legraci!" pomyslila si Alenka, "jsem ráda, že začali dávat hádanky." - "To, myslím, že uhodnu," řekla nahlas.

"Chcete říci, že myslíte, že na to dovedete najít odpověď?" řekl Zajíc Březňák.

"Ano, to jsem chtěla říci," řekla Alenka. "

"Pak byste měla říci, co jste říci chtěla," pokračoval Zajíc Březňák.

"To jsem řekla," odpověděla Alenka spěšně, "aspoň - aspoň chci říci, co říkám - a to je snad totéž, ne?"

"Ani trochu totéž," řekl Kloboučník. "To byste právě tak mohla říci, že ‚vidím, co jím` je totéž jako ‚jím, co vidím`."

"To byste stejně mohla říci," dodal Březňák, "že ‚líbí se mi, co dostanu` je totéž jako ‚dostanu, co se mi líbí`."

"To byste stejně mohla říci," dodal Sedmispáč, jenž se zdál mluviti ze spaní, "že ‚dýchám, když spím` je totéž jako ‚spím, když dýchám`."

"Pro tebe je to totéž," řekl Kloboučník a tím se rozmluva skončila a společnost seděla chvíli mlčky, zatímco Alenka přemítala a vzpomínala na všechno, co věděla o havranech a psacích stolech, čehož nebylo mnoho.

První přerušil mlčení Kloboučník. "Kolikátého je dnes?" řekl, obraceje se k Alence. V ruce držel hodinky, které vytáhl z kapsy, a pohlížel na ně znepokojeně, chvílemi jimi štěrchaje a přidržuje si je k uchu.

Alenka chvíli uvažovala a pak řekla: "Čtvrtého."

"O dva dny pozadu," povzdychl Kloboučník. "Říkal jsem vám, že máslo nebude dělat stroji dobře," dodal, hledě hněvivě na Zajíce.

" Ale bylo to to nejlepší máslo," odpověděl Zajíc Březňák pokorně.

"Ano, ale musely se s ním dostat dovnitř nějaké drobty," nevrle bručel Kloboučník; "neměl jste je mazat nožem od chleba."

Březňák vzal hodinky a chvíli na ně ponuře hleděl; pak je ponořil do čaje a opět se na ně podíval, ale nedovedl si vymyslit, co by řekl lepšího, než byla jeho první poznámka: "Bylo to, víte, to nejlepší máslo."

Alenka se mu zvědavě dívala přes rameno. "Jaké jsou to směšné hodinky!" podotkla. "Ukazují kolikátého je, ale ne kolik je hodin!"

"A proč by měly ukazovat, kolik je hodin?" mručel Kloboučník. "Ukazují vaše hodinky, který je rok?"

"Ovšemže neukazují," odvětila Alenka hbitě; "ale to je proto, že rok zůstává týž takovou nesmírně dlouhou dobu."

"No, a s mými hodinkami je to zrovna tak," řekl Kloboučník.

Alenka se cítila hrozně zmatena. Kloboučníkova poznámka se zdála postrádat smyslu, a přece zcela nepochybně mluvil česky. "Tomu dobře nerozumím," řekla, jak slušně jen dovedla.

"Ten Plch už zase spí," řekl Kloboučník a nalil mu na nos trochu horkého čaje.

Sedmispáč nevrle zatřásl hlavou a řekl, aniž otevřel oči : "Ovšem, ovšem; právě jsem chtěl podotknouti totéž."

"Uhodla jste už mou hádanku?" řekl Kloboučník, obraceje se opět k Alence.

"Ne, já se poddám," odpověděla Alenka; "jaká je odpověď?"

"Nemám nejmenšího ponětí," řekl Kloboučník.

"Já také ne," řekl Březňák.

Alenka unaveně povzdychla. "Myslím, že byste mohli s časem nakládat rozumněji," řekla, "než jej mařit hádankami, na které není odpovědi."

"Kdybyste znala Čas tak dobře jako já," řekl Kloboučník , neřekla byste ‚mařit jej`. Je to rozhodně Ho."

"Tomu nerozumím," řekla Alenka.

"Ovšemže nerozumíte," řekl Kloboučník, pohrdavě pohodiv hlavou. "Je zřejmo, že jste s Časem nikdy ani nemluvila."

"Možná že ne," odvětila Alenka opatrně, "ale vím, že si musím vyklepávat čas, když hraji na piano."

"Ah, to vysvětluje všechno!" řekl Kloboučník. "On nestrpí, aby ho někdo vyklepával. - Ale kdybyste s ním byla na dobré noze, udělal by vám s hodinami, skoro cokoliv byste chtěla. Například, řekněme, že je 8 hodin ráno - zrovna má začít škola; potřebovala byste Času jen šeptem pokynout, a v mžiku se hodiny otočí - frrr - půl druhé - čas k obědu." (‚Kéž by jen bylo," zašeptal si Březňák pro sebe.)

"To by jistě bylo ohromné," řekla Alenka zamyšleně. "Ale pak, víte, já bych ještě neměla hlad."

"Zprvu snad ne," řekl Kloboučník, "ale mohla byste držet hodiny na půl druhé, jak dlouho byste chtěla."

"To vy zde tak děláte?" zeptala se Alenka.

Kloboučník smutně zavrtěl hlavou: "Ne já! - Pohádali jsme se v březnu - zrovna než on se zbláznil, víte - " (ukázal lžičkou na Zajíce Březňáka) - "bylo to o velkém koncertě, pořádaném Srdcovou Královnou a já tam měl zpívat

Když se večer mračí dřív než přijde čaj`.

Znáte snad tu píseň?"
"Slyšela jsem něco podobného," řekla Alenka.
"Pokračuje, víte," dodal Kloboučník, "takhle:

, Pij, co hrdlo ráčí,
dokud něco maj.
Hledím po nebíčku,
hledám svou skleničku,

kde jsi, lásko má,
kde jsi, lásko má?` "

Tu sebou Plch trhl a začal ze spaní zpívat:

"Ó láásko mááá, - ó láásko mááá -- "

a nepřestal, dokud ho nezačali štípat, aby toho nechal.
"Nu a tak jsem sotva skončil první verš," pokračoval Kloboučník, "když Královna vyskočila a zaječela: ‚On zabíjí čas, srazte mu hlavu!` "
"Jak strašně nelidské!" zvolala Alenka.
"A od té doby," pokračoval Kloboučník smutečním hlasem, "mi neudělá tu nejmenší maličkost, o kterou ho požádám! Teď je pořád pět hodin."
Alenka dostala ohromný nápad. "A to je tedy, proč tu máte vyložena tolik čajového náčiní?" otázala se.
"Ano, tak jest," řekl Kloboučník s povzdechem; "je pořád čas k svačině a my nemáme vůbec kdy umývat nádobí."
"A tak tedy poposedáváte kolem stolu?" řekla Alenka.
"Právě," řekl Kloboučník; "když je šálek špinavý, sedneme si o místo dál."
"Ale co se stane, když se opět dostanete dokola tam, kde jste začali?" odvážila se Alenka otázky.
"Co kdybychom tak změnili předmět hovoru," přerušil je Březňák, zívaje. "Tohle mne už nudí. Hlasuji, aby nám ta mladá dáma vyprávěla nějakou pohádku."
"Obávám se, že žádné neznám," řekla Alenka, trochu poděšena tímto návrhem.

"Pak musí vypravovat Sedmispáč," zvolali Kloboučník i Březňák. "Vzhůru, Sedmispáči!" a štípali ho z obou stran zároveň.

Plch pomalu otevřel oči. "Já jsem nespal," řekl chraptivým mdlým hlasem; "slyšel jsem každé slovo, které jste si tu, braši, povídali."

"Vypravuj nám pohádku!" řekl Březňák.

"Ano, prosím, vypravujte!" žadonila Alenka.

"A hezky rychle," dodal Kloboučník, "nebo zase usneš, než s ní budeš hotov."

"Za onoho času byly tři malé sestřičky," začal Plch ve velikém spěchu, "a ty se jmenovaly Míla, Lída a Věra; a bydlely v hluboké studni - "

"A čím se živily?" řekla Alenka, která se vždy velmi zajímala 0 otázky jídla a pití.

"Živily se sirupem," řekl Plch po chvíli přemýšlení.

"Tím se přece nemohly živit," poznamenala Alenka jemně; "to by jim bylo špatně."

"To jim také bylo," řekl Plch, "velmi špatně."

Alenka se pokoušela představiti si, jak by to bylo, takový podivný způsob života, ale příliš jí to vrtalo hlavou, tak pokračovala: "Ale proč žily v hluboké studni?"

"Nalejte si více čaje," řekl Březňák Alence velmi vážně.

"Ještě jsem žádný neměla," odpověděla Alenka uraženě, "tak si nemohu nalít více."

"Chcete říci, že si nemůžete nalít méně," řekl Kloboučník; " "nalít si více než nic je velmi snadné.

"U nás se nikdo na nic neptal," řekla Alenka.

"A kdo teď dělá osobní poznámky?" otázal se Kloboučník vítězoslavně.

Alenka dobře nevěděla, co na to odpovědět, tak si vzala trochu čaje a chleba s máslem a pak se obrátila na Plcha a opakovala svou otázku. "Proč bydlely v hluboké studni?"

Sedmispáč zase nějakou chvíli přemýšlel a pak řekl: "Byla to sirupová studně."

"Takové studny nejsou," začala Alenka velmi rozzlobeně, ale Kloboučník a Březňák na ni dělali "Pst! pst!" a Sedmispáč uraženě podotkl: "Neumíte-li být zdvořilá, můžete si pohádku dopovědět sama."

"Ne, ne, prosím, pokračujte !" řekla Alenka. "Už vás nebudu vyrušovat. Snad přece jedna taková studně někde je."

"Jedna - někde!" řekl Sedmispáč opovržlivě. Nicméně dal si říci a pokračoval : "A tak ty tři sestry - víte - ony se učily vytahovat."

"Vytahovat - co?" řekla Alenka, docela zapomenuvši na svůj slib.

"Sirup," odvětil Sedmispáč, tentokrát rovnou bez přemýšlení.

"Já chci čistý šálek," přerušil je Kloboučník; "poposedněme o jedno místo."

Poposedl, když to dořekl, a Sedmispáč ho následoval; Březňák poposedl na místo Plchovo, a Alenka dosti neochotně zaujala místo Březňákovo. Kloboučník jediný z nich měl z té změny prospěch, a Alenka na tom byla značně hůře než předtím, jelikož Březňák zrovna předtím na svůj talíř převrhl konvičku mléka.

Alenka nechtěla Plcha znovu urazit, začala tedy velmi opatrně: "Ale já nerozumím. Odkud vytahovaly sirup?"

"Může se vytahovat voda ze studně na vodu," řekl Kloboučník, "tak bych myslel, že se může vytahovat sirup ze sirupové studně - eh, hloupá?"

"Ale ony byly ve studni, tak jak mohly vytahovat sirup ze studně?" řekla Alenka Plchovi, dělajíc, jako by přeslechla Kloboučníkovu poznámku.

"Jak? - Ovšem," řekl Sedmispáč, "stud-ně. - Ony byly plny studu."

Tato odpověď Alenku málem připravila o zbytek

trpělivosti; opanovala se však a položila novou otázku:"Ale čím ten sirup vytahovaly?" "

"Sirupem!" odsekl Plch; a Kloboučník, vida Alenčiny rozpaky, dodal: "Když můžete výkresy ve škole vytahovat inkoustem, tak asi můžete vytahovat výkresy v sirupové studni sirupem, ne?

Toto vysvětlení Alenku tak zmátlo, že nechala Plcha mluvit značnou chvíli, aniž ho přerušila.

"Tak ony se učily vytahovat," pokračoval Sedmispáč, zívaje a protíraje si oči, neboť začínal být velmi ospalý, "a kreslily a vytahovaly všechny možné věci - všechno, co se začíná na M ."

"Proč na M?" řekla Alenka.

"Proč ne?" řekl Březňák.

Alenka mlčela.

Sedmispáč tou dobou už měl oči zase zavřeny a usínal; byv však štípnut Kloboučníkem, vzbudil se zase s malým výkřikem a pokračoval: "- co se začíná na M, jako myší díra, a měsíc, a minulost, a moudrost, a mnohost - víte, velmi krásné rčení je mnohost moudrosti - viděla jste někdy takovou věc jako pěkně vytažený výkres mnohosti?

"Opravdu, když se mne tak ptáte," řekla Alenka velmi zmatena, "nemyslím - "

"Pak byste neměla mluvit," řekl Kloboučník. To bylo víc, než mohla Alenka snésti; vstala velmi znechucena a odcházela. Sedmispáč okamžitě usnul a ani Kloboučník, ani Březňák nevěnovali nejmenší pozornosti jejímu odchodu, ačkoliv se jednou nebo dvakrát ohlédla, polodoufajíc, že ji zavolají zpět. Když se ohlédla naposled, viděla je, jak se pokoušejí strčiti Sedmispáče do čajové konvice.

"Nu, tam se už aspoň nikdy nevrátím," řekla Alenka, ubírajíc se lesem. "To je ta nejhloupější čajová společnost, v jaké jsem ve svém životě byla."

Jak to dořekla, zpozorovala, že jeden strom má v kmeni dveře. "To je velmi podivné," pomyslila si, "ale všechno je dnes podivné. Myslím, že tam mohu hned vejít." A vešla.

Opět se octla ve velké síni a blízko malého skleněného stolku. "Nu, tentokrát budu opatrnější," řekla si, a začala tím, že vzala se stolku malý zlatý klíček a odemkla vrátka, vedoucí do zahrady. Pak. se dala do ukusování hříbku - měla ho stále ještě kousek v kapse - až byla asi stopu vysoká; pak se dala úzkou chodbičkou, a pak - se konečně octla v krásné zahradě mezi pestrými záhony květin a chladnými vodotrysky.

8 - NA HŘIŠTI U KRÁLOVNY

Poblíž vchodu do zahrady stál velký růžový keř. Růže, které na něm rostly, byly bílé, u něho však stáli tři zahradníci a pilně je natírali na červeno. Alence se to zdálo velmi podivné, šla tedy blíže, aby je pozorovala, a právě když k nim došla, slyšela jednoho z nich, jak praví: "Ty si už dej pozor, Pětko, a nestříkej po mně barvou, nebo... !"

"Já za to nemohu," řekl Pětka mrzutě. "Sedma mi vrazil do lokte." Načež se naň Sedma podíval a řekl: "Tak, tak, Pětko! Jen to vždycky sveď na druhého!"

"Ty raději nemluv!" řekl Pětka. "Jenom včera jsem slyšel Královnu, jak říkala, že bys zasloužil, aby ti srazili hlavu!"

"A pročpak?" řekl zahradník, jenž byl promluvil první. Do toho tobě nic není, Dvojko!" řekl Sedma.

"A je mu do toho!" řekl Pětka, "a taky mu to řeknu. - Bylo to za to, žes kuchaři přinesl tulipánové kořeny místo cibule."

Sedma praštil štětkou o zem a zrovna začal: "No, ze

všech nespravedlivostí - " když náhodou zavadil pohledem o Alenku, která stála a poslouchala je - a náhle se zarazil; druzí dva se též ohlédli, a všichni tři se hluboce poklonili.

"Neřekli byste mi," řekla Alenka trochu nesměle, "proč ty růže natíráte?"

Pětka a Sedma neřekli nic a jen se podívali na Dvojku. Dvojka začal tichým hlasem: "No - totiž - vidíte, slečno - tohle to tu měl být červený růžový keř a my sem zasadili omylem bílý: a kdyby to Královna uviděla, přišli bychom všichni tři o hlavu, víte. Tak vidíte, slečno, děláme, co nejlepší dovedeme, dříve než přijde, abychom - - "

V té chvíli Pětka, jenž se úzkostlivě díval ke vchodu do zahrady,Vykřikl: "Královna! Královna!" a všichni tři zahradníci se ihned vrhli tváří na zem. Rozlehly se kroky, a Alenka se ohlédla, dychtivá spatřit Královnu.

Nejprve kráčelo deset vojínů, nesoucích píky; ti všichni se postavou podobali zahradníkům: byli podlouhlí, placatí, a ze čtyř rohů jejich těl jim vyrůstaly nohy a ruce. Potom šlo deset dvořanů, oděných v kárované šaty; kráčeli v dvojstupu jako vojíni. Za nimi šly královské děti; bylo jich deset a hopkovaly vesele ve dvojicích, držíce se za ruce; byly vesměs ozdobeny srdíčky. Nato kráčeli hosté, povětšině Králové a Královny, a mezi nimi uviděla Alenka Bílého Králíka. Mluvil spěšně a rozčileně, usmíval se všemu, co kdo řekl, a přešel kolem ní, aniž si jí povšiml. Za ním šel Srdcový Kluk jako panoš, nesa královskou korunu na sametové podušce, a na konci tohoto krásného průvodu kráčel Srdcový Král s Královnou.

Alence napadlo, že by snad také měla padnout tváří k zemi jako zahradníci, ale nedovedla se upamatovati, že by kdy byla slyšela o takovémhle pravidle o královských průvodech. "A k čemu by vlastně byly průvody," pomyslela si, "kdyby se všichni lidé měli položit tváří k zemi a nic neviděli?" Zůstala tedy stát, kde byla, a čekala.

Když průvod přišel až k ní, všichni se zastavili a pohlédli na ni, a Královna řekla přísně: "Kdo je to?" Řekla to Srdcovému Klukovi, jenž se v odpověď jen poklonil a usmál.

"Hlupáku!" řekla Královna, netrpělivě pohodivši hlavou; a obracejíc se k Alence, pokračovala: "Jak se jmenujete, dítě?"

"Jmenuji se Alenka, ráčí-li Vaše Veličenstvo," řekla Alenka velmi zdvořile, ale k sobě dodala: "Hm, vždyť jsou to nakonec jenom karty, nemusím se jich bát!"

"A kdo jsou tito?" řekla Královna, ukazujíc na tři zahradníky, kteří leželi u růžového keře; - neboť, vidíte, jelikož leželi tváří k zemi, a vzor na jejich zádech byl stejný se vzorem, který měly na zádech ostatní karty, nemohla vědět, jsou-li to zahradníci, nebo vojáci, nebo dvořané, nebo tři z jejích vlastních dětí.

"Jak to já mám vědět?" řekla Alenka, sama překvapena nad svou odvahou. "To není moje starost. Královna zrudla hněvem, chvíli na ni zůstala zuřivě hledět jako divoké zvíře, a pak zaječela: "Hlavu jí srazte! Hlavu - "

"Nesmysl!" řekla Alenka velmi hlasitě a rozhodně, a Královna zmlkla.

Král jí položil ruku na rameno a řekl nesměle: "Uvaž, drahá: vždyť je to jenom dítě!"

Královna se od něho zlostně odvrátila a řekla Srdcovému Klukovi: "Obrať je!"

Kluk obrátil zahradníky velmi opatrně jednou nohou. "Vstaňte!" řekla Královna pronikavým, vřískavým hlasem, a tři zahradníci ihned vyskočili a začali se klaněti Králi, Královně, královským dětem a všem ostatním.

"Nechte toho!" zavřískla Královna, "už mi z toho jde hlava kolem." A pak, obracejíc se k růžovému keři, pokračovala: "Co jste to tu dělali?"

"Ráčí-li Vaše Veličenstvo," řekl Dvojka velmi pokorným tónem, poklekaje na jedno koleno, "my jsme se pokoušeli -- -"

"Už vidím!" řekla Královna, která mezitím prohlížela růže.
"Všem třem hlavy dolů!" a průvod šel dále, zanechav pozadu jen tři vojáky, aby popravili nešťastné zahradníky, kteří se utekli k Alence o ochranu.
"Nebudete popraveni!" řekla Alenka a strčila je do velkého květináče, stojícího opodál. Tři vojáci nějakou chvíli chodili sem a tam, hledajíce je, a pak klidně odešli za druhými.
"Už mají hlavy pryč?" volala Královna velmi hlasitě.
"Jejich hlavy jsou pryč, ráčí-li Vaše Veličenstvo!" zavolali vojáci v odpověď.
"Tak je to v pořádku!" zavolala Královna ještě hlasitěji. "Umíte hrát kroket?" Vojáci mlčeli a pohlíželi na Alenku, jelikož otázka zřejmě platila jí.
"Ano!" zavolala Alenka; ale ihned se rozpomněla, že je to velmi dávno, co tuto hru hrála; pamatovala si však, že při ní každý hráč velikou palicí popohání svou kouli, kterou musí prohnat řadou branek, rozestavených po trávníku, a že se při tom snaží svou koulí odpálit kouli protivníkovu co nejdále od branky.
"Tak pojďte s námi!" zařvala Královna, a Alenka se přidala k průvodu, velmi zvědava, co se bude díti dále.
"Je dnes - je to dnes velmi krásný den!" pravil nesmělý hlásek po jejím boku. Kráčela vedle Bílého Králíka, jenž se jí úzkostlivě po očku díval do tváře.
"Velmi krásný," řekla Alenka, "- a kde je Vévodkyně?"
"Pst - pst!" řekl Králík tichým, spěšným tónem. Ohlédl se při tom úzkostlivě přes rameno, pak povystoupil na špičky a s ústy těsně u Alenčiných uší šeptal: "Je odsouzena k smrti."
"A proč?" řekla Alenka.
"Řekla jste ‚Ach, škoda!`?" otázal se Králík.
"Ne, to jsem neřekla," pravila Alenka, "vůbec nemyslím, že je to škoda. Řekla jsem ‚A proč?"`
"Víte, ona napohlavkovala Královně -" začal Králík. Alenka vybuchla v tichý záchvat smíchu.
"Oh, tiše!" šeptal Králík ustrašeně. "Královna vás uslyší. Víte, ona přišla trochu pozdě, a Královna řekla -"
"Všichni na svá místa!" zvolala Královna hromovým hlasem , a lidé začali pobíhat kolem všemi směry, vrážejíce jeden do druhého; za nějakou chvíli se však trochu uklidnili a hra se začala.
Alenka si pomyslila, že nikdy ve svém životě neviděla tak podivný kroketový trávník; byl samý kopeček a brázda, místo koulí byli živí ježci, místo palic živí plameňáci a místo branek byli po hřišti rozestaveni vojáci, kteří se museli prohnout v kříži a postavit se na ruce a nohy.
Největší nesnáz měla Alenka zprvu se svým plameňákem; podařilo se jí sice pěkně si ho popadnout a sevřít jeho tělo pod paží tak, aby mu nohy visely dolů, ale vždycky, když už mu pěkně narovnala krk a chtěla uhodit do ježka jeho hlavou, pokaždé se znovu zkroutil a otočiv krk, pohlédl jí do obličeje s tak udiveným výrazem v tváři, že se nemohla ubrániti smíchu; a když se jí zase podařilo ohnout mu hlavu dolů, shledala ke své mrzutosti, že se ježek rozvinul z kuličky a utíkal pryč; a mimo to kdykoli chtěla ježka někam odpálit, shledala, že je v cestě kopeček nebo brázda, a jelikož ještě k tomu vojáci, představující branky, neustále vstávali a odcházeli na jiný konec hřiště, usoudila Alenka, že je to vskutku obtížná hra.

Hráči všichni hráli najednou, nečekajíce, až na ně dojde řada, hádajíce se v jednom kuse a tahajíce se o ježky; a v malé chvíli začala Královna úplně zuřit a chodila dupajíc nohama a vykřikujíc "Tomuhle hlavu dolů!" nebo "Téhle hlavu dolů!" asi tak dvakrát za minutu.

Alenka začínala pociťovati velikou stísněnost. Doposud sice ještě neměla žádné hádky s Královnou, věděla však, že k ní může dojíti každým okamžikem, "a pak," pomyslila si, "co ze mne bude? Oni zde náramně rádi lidem stínají hlavy a největší div je, že tu vůbec ještě někdo zůstal naživu!"

Ohlížela se kolem, kudy by mohla uniknouti, a přemýšlela, zdali by se mohla dostati pryč, aniž by byla viděna, když spatřila ve vzduchu podivný zjev; velmi ji zprvu udivil, ale když jej pozorovala nějakou chvíli, rozeznala, že je to úsklebek, a řekla si k sobě: "To je Čínská Kočka; teď aspoň budu mít s kým mluvit."

"Jak se vám daří?" řekla Kočka, jakmile se z ní objevilo dosti úst, aby jimi mohla promluvit.

Alenka čekala, až se objevily oči, a pak zakývala hlavou. "Není nic platno k ní mluvit," pomyslila si, "dokud nepřišly uši, nebo aspoň jedno ucho." Za malou chvíli se objevila celá hlava, a Alenka postavila na zem svého plameňáka a začala vyprávět o hře, velmi potěšena, že má někoho, kdo ji poslouchá. Kočka si zřejmě myslela, že je jí už dosti, a víc se jí neobjevilo.

"Nemyslím, že vůbec hrají správně," začala Alenka poněkud žalobným tónem, "a všichni se hašteří tak strašně, že člověk neslyší vlastního slova - a zdá se, že nemají žádných pravidel; aspoň mají-li nějaká, nikdo jich nedbá - a nemůžete si představit, jaký je to zmatek, že jsou všechny ty věci živé; například branka, kterou mám teď projíti, se prochází tamhle na druhém konci hřiště - a teď jsem měla odpálit královnina ježka, jenže ten odběhl, když uviděl, jak se k němu můj ježek blíží!"

"Jak se vám líbí Královna?" řekla Kočka potichu.

"Vůbec ne," řekla Alenka. "Je tak strašně - -" V té chvíli zpozorovala, že Královna stojí za ní a naslouchá; tak pokračovala: "- zručná, a tak jistě vyhraje, že to nestojí za to hrát až do konce."

Královna se usmála a kráčela dále.

"S kým to mluvíte?" řekl Král, přicházeje k Alence a pohlížeje velmi zvědavě na hlavu Kočky.

"To je má přítelkyně - Čínská Kočka," řekla Alenka, "dovolte, abych vám ji představila."

"Její vzezření se mi vůbec nelíbí," řekl Král, "nicméně dovolím, aby mi políbila ruku, bude-li chtít."

"To asi nebude," poznamenala Kočka.

"Nebuďte drzá," řekl Král, "a nedívejte se na mne tak!" Při těch slovech se schoval za Alenku.

" Kočka se smí dívat na krále," řekla Alenka. "Četla jsem to v nějaké knížce, ale už si nepamatuji v které."

"Ať smí nebo nesmí, musí se odstraniti," řekl Král velmi rozhodně a zavolal na Královnu, která v té chvíli právě šla kolem: "Má drahá, nemohla byste dát odstranit tuhle kočku?" Královna měla jen jediný způsob urovnávání všech nesnází, velkých i malých. "Srazte jí hlavu!" řekla, aniž se ohlédla.

"Přivedu popravčího sám," řekl Král horlivě a utíkal pryč. Alenka si pomyslila, že by mohla jít zpět a podívat se, jak pokračuje hra, když v dálce uslyšela Královnin hlas, vřískající vztekem. Slyšela již, jak odsoudila k popravě tři z hráčů, kteří zmeškali ve hře své pořadí, a situace se jí vůbec nelíbila, jelikož hra byla tak zmatená, že nikdy nevěděla, kdy je na ní řada. Šla tedy hledat svého ježka.

Její ježek se právě rval s jiným ježkem, což se Alence zdálo výtečnou příležitostí, aby odpálila jednoho z nich druhým; jediná nesnáz však byla, že její plameňák jí utekl a byl na druhé straně zahrady, kde ho Alenka mohla viděti, jak se marně pokouší vylétnouti na strom.

Než se jí podařilo plameňáka chytit a přinést jej zpátky, bylo po rvačce a oba ježkové byli z dohledu; "ale to mnoho nevadí," pomyslila si Alenka, "ježto všechny branky odešly z této strany hřiště." Tak ho smáčkla pod paží, aby jí zase nemohl utéci, a vrátila se, aby si trochu více porozprávěla se svou přítelkyní.

Když se vrátila k Čínské Kočce, našla kolem ní ke svému překvapení shromážděn velký zástup lidí: před těmi se vedl hlučný spor mezi katem, Králem a Královnou a všichni tři mluvili najednou, co ostatní byli úplně zticha a vyhlíželi velmi zneklidněni.

Jakmile se Alenka objevila, všichni tři se na ni obrátili, aby spor rozhodla, a opakovali jí své důvody; ale jelikož všichni mluvili najednou, bylo jí velmi těžko jasně postřehnouti, co povídají.

Kat zastával stanovisko, že nelze někomu stít hlavu, není-li tu tělo, z kterého by ji bylo možno utít; že co je na světě, nikdy nic takového nemusel dělat a teď že už je na to starý, aby začínal.

Královo stanovisko bylo, že všechno, co má hlavu, může býti sťato, a že se nemají mluvit nesmysly. Královna zastávala stanovisko, že nestane-li se něco v té věci dříve než ihned, dá popravit všechny bez výjimky. (Byla to tato poslední poznámka, pro kterou celá společnost vyhlížela tak vážně a úzkostlivě.)

Alenka nemohla připadnout na nic jiného, co by řekla, než: "Ta kočka patří Vévodkyni, zeptejte se napřed jí."

"Je ve vězení," řekla Královna katovi; "přiveď ji sem." A kat odkvapil jako střela.

Ve chvíli, kdy odešel, začala se hlava Čínské Kočky ztrácet, a než se zase vrátil s Vévodkyní, zmizela docela; Král a kat běhali tedy divoce sem a tam, hledajíce ji, zatímco se ostatní společnost vrátila ke hře.

9 - VYPRÁVĚNÍ FALEŠNÉ ŽELVY

"Nedovedete si ani pomyslit, jak jsem ráda, že vás zase vidím, staroušku," řekla Vévodkyně, strkajíc Alence přátelsky ruku pod paži a odcházejíc s ní.

Alenka byla velmi ráda, že ji nachází v tak dobré náladě, a pomyslila si, že to snad byl jen pepř, který ji činil tak sveřepou, když ji viděla v kuchyni.

"Až já budu Vévodkyní," řekla si k sobě (ne však příliš nadějným tónem), "nedovolím ve své kuchyni vůbec žádný pepř. Polévka se docela dobře obejde bez něho -. Možná že je to vůbec pepř, který činí lidi tak štiplavými," pokračovala, velmi potěšena, že vynalezla nové pravidlo, " a ocet, jenž je činí kyselými - a heřmánek, jenž je činí hořkými - a - a cukr a takové věci, které činí děti sladkými. Kéž by to lidé jenom věděli, pak by nebyli na cukr tak skoupí, víte -"

Docela při tom zapomněla na Vévodkyni, a trochu se ulekla, když zaslechla její hlas poblíž svého ucha. "Vy o něčem přemýšlíte, má drahá, a pro přemýšlení zapomínáte na řeč. Nedovedu vám hned povědět, jaké z toho plyne mravní naučení, ale vzpomenu si za chvíli."

"Možná že žádné," odvážila se Alenka podotknouti.

"Oh, oh - dítě, dítě!" řekla Vévodkyně. "Z každé věci plyne mravní naučení, jen když je dovedeme najít." A při těch slovech se přitiskla těsněji k Alence.

Alence se příliš nelíbilo mít ji tak blízko: za prvé, protože Vévodkyně byla velmi ošklivá, a za druhé, poněvadž byla právě tak vysoká, aby mohla opřít svou bradu o Alenčino

rameno a byla to nepříjemně ostrá brada. Nechtějíc však býti nezdvořilou, snášela to Alenka, jak nejlépe dovedla. "Hra se teď zdá pokračovati lépe," řekla.

"Tak jest," řekla Vévodkyně, "a z toho plyne mravní naučení - ‚Oh, je to láska, je to láska, kterou se točí svět!` "

"Kdosi nedávno řekl," zašeptala Alenka, "že se svět točí tím, že si každý hledí svého!``

"Nu ovšem - znamená to do jisté míry totéž," řekla Vévodkyně, zabořujíc svou ostrou bradu do Alenčina ramene, když dodávala, "a z toho plyne mravní naučení-‚Postarej se o smysl, a slova se už o sebe postarají.` "

"Jak ráda ve všem nachází mravní naučení!" pomyslila si Alenka.

"Jistě byste ráda věděla, proč vám neovinu ruku kolem pasu," řekla Vévodkyně po malé přestávce. "Důvod je ten, že nedůvěřuji povaze vašeho plameňáka. Mám to zkusit?"

"Mohl by štípnout," odpověděla opatrně Alenka, nemajíc vůbec žádné chuti, aby se to zkusilo.

"Máte pravdu," řekla Vévodkyně. "Plameňáci a hořčice štípou. A z toho plyne mravní naučení - ‚Vrána k vráně sedá, jeden pták druhého hledá.` "

"Jenže hořčice není pták," poznamenala Alenka.

"Správně, jako obvykle," řekla Vévodkyně. "Jak jasně se dovedete vyjadřovat!"

"Je to - nerost, myslím," řekla Alenka.

"Ovšem že je to nerost," řekla Vévodkyně, která se zdála být ochotna souhlasit se vším, co Alenka řekne; "nedaleko odsud je několik hořčičných dolů. A mravní naučení z toho plyne - ‚Čím víc jde moje dolů, tím víc jde vaše nahoru. "Oh, už vím!" zvolala Alenka, která přeslechla poslední poznámku. "Je to rostlina. Nevypadá jako rostlina, ale je."

"Úplně s vámi souhlasím," řekla Vévodkyně; "a z toho plyne mravní naučení - ‚Buď takovou, jakou by ses přála zdát` nebo, chcete-li, abych to řekla jednodušeji - ‚Nikdy si nepředstavuj, že nejsi jinaká, než co by se jiným mohlo zdáti, že to, co jsi, či co jsi byla, nebo mohla býti, nebylo jinaké než to, Co jsi byla, by se jim bylo zdálo býti jinakým.` "

"Tomu bych, myslím, rozuměla lépe," řekla Alenka velmi zdvořile, "kdybych to viděla napsáno. Ale obávám se, že vás nedovedu dost přesně sledovat, když to povídáte."

"To není nic u srovnání s tím, co bych dovedla povědět, kdybych chtěla," řekla Vévodkyně, zřejmě potěšena.

"Jen se, prosím, nenamáhejte říci něco ještě delšího," řekla Alenka.

"Ó, nemluvte o námaze!" řekla Vévodkyně. "Dávám vám darem všechno, co jsem dosud řekla."

"Laciný dar!" pomyslila si Alenka. "Jsem ráda, že se takové dary nedávají k svátku!" Ale neodvážila se to říci nahlas.

"Už opět přemýšlíme?" ptala se Vévodkyně, znovu. ji rýpnuvši bradou do ramene.

"Mám právo přemýšlet," řekla Alenka ostře, neboť už začínala být trochu podrážděna.

"Asi zrovna tolik práva," řekla Vévodkyně, "jako má vepřík lítat; a z toho plyne m - -"

Ale zde, k Alenčinu velkému překvapení, Vévodkyni hlas selhal, zrovna na začátku jejích oblíbených slov "mravní naučení", a ruka, kterou byla do Alenky zavěšena, se začala třást. Alenka pozvedla oči, a tu před nimi stála Královna, ruce založeny, zamračena jako velká bouřka.

"Krásný den, Vaše Veličenstvo," začala Vévodkyně tichým slabým hlasem.

"Chci vás upřímně varovat," vykřikla Královna a dupla při tom nohou o zem; "buď odtud zmizíte vy, nebo vaše hlava a to asi o vteřinu dříve než hned! Tak si vyberte!"

Vévodkyně si vybrala a v okamžiku byla ta tam.

"Pokračujme ve hře," řekla Královna k Alence. Alenka byla příliš ustrašena, než aby něco řekla, a zvolna ji následovala na hřiště.

Ostatní hosté využili Královniny nepřítomnosti a odpočívali ve stínu; ihned však, jak ji spatřili, spěchali ke hře, provázeni Královninou poznámkou, že odklad jen jediného okamžiku je bude státi život:

Po celý čas, co hráli, Královna ani na okamžik neustala v hádce s ostatními hráči a ve výkřicích "Tomu hlavu dolů!" nebo "Té hlavu dolů i" Ti, které takto odsoudila, byli zatčeni vojáky, kteří ovšem, aby se vězně mohli ujmout, museli přestat býti brankami, takže za nějaké půl hodiny tu nebylo žádných branek, a všichni hráči mimo Krále, Královnu a Alenku byli ve vazbě pod rozsudkem smrti.

Tu ustala i Královna, celá udýchaná, a řekla Alence: "Viděla jste už Falešnou Želvu?"

"Neviděla," řekla Alenka; "a ani nevím, co to je - Falešná Želva."

"To je to, z čeho se dělá falešná želví polévka," řekla Královna.

"Nikdy jsem ji neviděla ani o ní neslyšela," řekla Alenka.

"Pojďte za mnou," pravila Královna, "a ona vám poví příběh svého života."

Když spolu odcházely, zaslechla Alenka, jak Král praví tiše celé společnosti: "Všichni jste dostali milost."

"Nu, takhle je to dobré!" řekla si Alenka k sobě, neboť se cítila velice nešťastnou nad množstvím poprav, které Královna nařídila. Velmi brzy došly k podivnému stvoření, jež leželo a spalo na slunci; mělo lví tělo, ale hlavu a křídla orlí - a podle toho Alenka poznala, že před sebou má velkého Gryfona neboli Noha, kterého znala z bájí. (Nevíte-li jak vyhlíží Noh, podívejte se na obrázek.)

"Vzhůru, lenochu !" řekla Královna, "a doveď tuto mladou dámu k Falešné Želvě, která jí poví svou historii. Já se musím vrátit a dohlédnout na nějaké ty popravy, které jsem nařídila," a odešla, zanechavši Alenku samotnu s Gryfonem. Alence se valně nelíbil vzhled tohoto stvoření, ale pomyslila si, že to bude celkem stejně bezpečné zůstat s ním, jako kdyby šla za onou nelidskou Královnou; a tak vyčkala.

Gryfon se posadil a protíral si oči; potom se díval za Královnou, až byla z dohledu, a nato se pro sebe zasmál. "Jak je to směšné!" řekl napůl k sobě a napůl k Alence.

"Co je směšné?" řekla Alenka.

"Nu ona," řekl Gryfon. "Je to všechno jen její fantazie; oni, víte, nikdy nikoho nepopraví. Pojďte za mnou!"

"Každý tu říká ‚pojďte za mnou!` " pomyslila si Alenka, kráčejíc zvolna za ním; "co jsem na světě, nikdo se mi nikdy tolik nenaporoučel, nikdy!"

Nešli dlouho, když v dálce uviděli Falešnou Želvu, sedící smutně a osaměle na malém výstupku skal, a když přišli blíže, slyšela ji Alenka vzdychat, jako by jí mělo srdce puknout.

Přišlo jí Želvy hluboce líto.

"Co ji rmoutí?" otázala se Gryfona, a Gryfon odpověděl skoro týmiž slovy jako předtím. "Je to všechno jen její fantazie: nic ji nermoutí, víte. Pojďte za mnou!"

Došli tedy k Falešné Želvě, která se na ně podívala velkýma očima plnýma slz, ale neřekla nic.

"Tuhleta mladá dáma," řekl Gryfon, "by si tedy jako přála slyšet vaši historii - tož tak."

"Budu jí ji vyprávět," promluvila Falešná Želva hlubokým dutým hlasem. "Sedněte si oba a ani nehlesněte, dokud neskončím."

Oba si tedy usedli a po několik okamžiků nikdo nepromluvil slova. Alenka si pro sebe pomyslila: "To nevím, jak se kdy může dostat ke konci, jestliže vůbec nezačne." Ale čekala trpělivě.

"Jednou," řekla konečně Falešná Želva s hlubokým povzdechem, "jsem byla skutečnou Želvou."

Po těch slovech následovalo dlouhé mlčení, přerušované jenom občasným výkřikem "Hjkkrrh!", který ze sebe vyrážel Gryfon, a neustálým, úpěnlivým lkaním Falešné Želvy. Alenka by byla málem vstala a řekla: "Děkuji vám, milostivá paní, za vaše zajímavé vyprávění," nemohla se však zbavit dojmu, že ještě něco musí přijít, tak seděla tiše a neříkala nic.

"Když jsme byly malé," ujala se konečně Falešná Želva znovu řeči, poněkud klidněji, ač ještě tu a tam zavzdychla, "chodily jsme do podmořní školy."

"Proč podmořní - říká se podmořská," řekla Alenka.

"Může se říkat podmořní, když se může říkat námořní," řekla Falešná Želva hněvivě; "vy jste opravdu velmi tupá!"

"Měla byste se stydět, že nepochopíte takové jednoduché věci," dodal Gryfon; a oba seděli mlčky a hleděli na ubohou Alenku, která by se byla nejraději do země propadla.

Konečně řekl Gryfon Falešné Želvě: "Tak jen dál, starý brachu! Nespotřebuj na to celý den!" A Falešná Želva pokračovala těmito slovy:

"Ano, chodily jsme do školy pod mořem, ač se vám to nechce věřit - -"

"Nikdy jsem neřekla, že se mi to nechce věřit!" přerušila ji Alenka.

"Řekla," pravila Falešná Želva."

A mlčte!" dodal Gryfon, dříve než Alenka mohla opět ústa otevřít. Falešná Želva pokračovala:

"Dostalo se nám toho nejlepšího vzdělání - ba chodily jsme do školy každý den - -"

"Já jsem také chodila do školy denně," řekla Alenka, "a moje sestra byla v pensionátě. Tak nemusíte být tak příliš pyšná."

"A byly tam také mimořádné předměty?" otázala se Falešná Želva poněkud úzkostlivě.

"Ano," řekla Alena, "franština a klavír."

"A prádlo?" řekla Falešná Želva.

"Zajisté že ne," řekla Alenka s nevolí.

"Ah! - to nemohl být žádný dobrý pensionát," řekla Falešná Želva .se značným ulehčením. "To v našem jsem měly na konci školního účtu: ‚franština, klavír a - prádlo - mimořádně`."

"Toho jste mnoho nemohly potřebovat," řekla Alenka, "když jste žily na dně mořském."

"Já si to také nemohla dovolit brát," řekla Falešná Želva s povzdechem; "já měla jen povinné předměty."

"A které předměty byly povinné?" otázala se Alenka.

"Nu, v první řadě ovšem čpění a spaní," odpověděla Falešná Želva; "a pak různé druhy počtů, jako trojčení, čtveračení, zlomeniny a podobné. Ve vyšších třídách tomu říkali ‚motyka`."

"Proč ‚motyka`?" odvážila se Alenka otázky.

Gryfon zvedl obě ruce v údivu. "Co! Ani to nechápete?" zvolal. "Doufám, že víte, co se dělá s motykou?"

"Ano," řekla Alenka. "Kope."

"No tak," pokračoval Gryfon; "a jestliže potom nevíte, proč se těm vyšším počtům říká motyka, pak musíte být úplný blbeček."

Alenku to nepovzbudilo, aby v této věci kladla další otázky, obrátila se tedy k Falešné Želvě a řekla: "A co jiného jste se učili?"

"Nu - tak tu byla za prvé mysterie," odpověděla Falešná Želva, odpočítávajíc předměty na svých ploutvích, " - mysterie stará, střední a nová - a pak mořepis; - a pak různé druhy

krášlení; učitelem krášlení byl starý úhoř a ten přicházel jednou týdně a učil nás také lisování a natahování."

"Jak jste to dělali?" řekla Alenka.

"Mně je to těžko předvést," řekla Falešná Želva, "jsem na to příliš tuhá. A Gryfon k němu nechodil."

"Neměl kdy," řekl Gryfon, "já bral klasické předměty. Učil nás starý červotoč."

"K tomu já nechodila," řekla Falešná Želva s povzdechem; "říkali, že učí látanině a brečtině."

"Ano, brečtině, brečtině," řekl Gryfon, a tu opět povzdechl on, a obě stvoření skryla tváře do pracek.

"A kolik hodin denně jste měli?" zeptala se Alenka, rychle měníc předmět hovoru. "Tak prvý den to bylo deset hodin," řekla Falešná Želva; "druhý den devět, a tak dále."

"Jaký podivný rozvrh!" zvolala Alenka.

"Říká se jim hodiny," poznamenal Gryfon, "protože se s nimi na konec hodí."

Tato myšlenka byla pro Alenku tak nová, že se nad ní na chvíli zamyslila, než položila další otázku. "A to tedy jedenáctý den muselo být prázdno?"

"Ovšemže bylo," řekla Falešná Želva.

"A jak to potom bylo dvanáctého dne?" pokračovala Alenka zvědavě.

"Tak to už je dost o těch hodinách," přerušil je Gryfon rozhodným tónem; "povězte jí teď něco o hrách."

10 - MOŘSKÁ ČTVERYLKA

Falešná Želva zhluboka povzdechla a přejela si hřbetem jedné pracky oči. Podívala se na Alenku a pokusila se promluvit, avšak na několik okamžiků jí vzlykot dusil hlas.

"Úplně jako kdyby měla v hrdle kost," řekl Gryfon a začal s ní třásti a bouchati jí do zad. Konečně nabyla Falešná Želva hlasu a se slzami, které jí stékaly po tváři, pokračovala:

"Snad jste ani nestrávila mnoho svého života pod mořem

("To jsem nestrávila," řekla Alenka) " a snad jste ani nikdy nebyla představena mořskému raku - -" (Alenka už začala: "Ó, jednou jsem okusila - -" ale rychle se zarazila a řekla: "Ne, nikdy") "- a nemůžete si tedy ani představit, jak krásná věc je Čtverylka Mořských Raků!"

"Ne, to opravdu nemohu," řekla Alenka. "Jaký je to tanec?"

"Nu," řekl Gryfon, napřed se postavíte do řady podél mořského břehu - -"

"Do dvou řad!" zvolala Falešná Želva. "Tuleni, želvy a tak dále; a pak, když jste vyčistili břeh od mořských ježků a podobné havěti -"

"To obyčejně zabere nějakou chvíli," přerušil ji Gryfon. "- - uděláte dva kroky vpřed - -"

"Každá máte mořského raka za tanečníka!" volal Gryfon.

"Ovšem," řekla Falešná Želva, "dva kroky dopředu, každá se svým tanečníkem –"

"--vystřídáte mořské raky a uděláte dva kroky vzad v tomtéž pořádku," křičel Gryfon.

"- a pak, víte," pokračovala Falešná Želva, "hodíte -"

"Své raky!" zavýskl Gryfon, vyskakuje do vzduchu. "--jak nejdále do moře můžete --"

"Plavete za nimi!" zaječel Gryfon.

"Uděláte v moři kotrmelec!" vřískala Falešná Želva, divoce kolem poskakujíc.

"Opět vystřídáte tanečníky!" řval Gryfon.

"Zpátky na břeh, a - to je celá první figura," řekla Falešná Želva, klesajíc náhle hlasem; a obě stvoření, která tu byla poskakovala jako šílená, usedla opět velmi smutně a tiše a pohlížela na Alenku.
"Je to jistě velmi pěkný tanec," řekla Alenka nejistě.
"Chtěla byste ho kousek vidět?" otázala se Falešná Želva.
"Ó zajisté, velice," řekla Alenka.
"Zkusme první figuru !" řekla Falešná Želva Gryfonovi. "Můžeme se obejít bez mořských raků, víte. Kdo bude zpívat?"
"Oh, vy zpívejte," řekl Gryfon, "já už zapomněl slova." Začali tedy vážně a slavnostně tančiti kolem Alenky, tu a tam jí šlapajíce na prsty, když se k ní dostali příliš blízko, a mávajíce si do taktu předními tlapami; a Falešná Želva k tomu prozpěvovala velmi pomalu a smutně toto:

",Nešel byste trochu rychleji?` řekla šneku bělice;
,na paty mi šlape ježek, do zad píchá velice.
Hned; jak želvy, mořští raci, tísní se u plece plec;
na písku to všechno čeká, půjdem-li též na tanec.

Půjdeš-li, či nepůjdeš-li, půjdeš-li, či nepůjdeš-li
s nimi na tanec?
Půjdeš-li, či nepůjdeš-li, půjdeš-ti, či nepůjdeš-li `
s nimi na tanec?

,Vždyť ty nemáš ani zdání, jak to duši lahodí,
když nás pozvednou a s humry do moře nás vyhodí!´
Šnek však řekl: ,Jaká dálka!` - tvář měl jako mazanec,
- že děkuje za pozvání, nepůjde však na tanec.

Že nepůjde, že nemůže, že nepůjde, že nemůže
s nimi na tanec.
Že nepůjde, že nemůže, že nepůjde, že nemůže
s nimi na tanec.

,Co je na tom, jaká dálka?` řekla Želva, ,dobře víš,
čím dál od našeho břehu, tím jsi protějšímu blíž.
Nevíš-li, že břeh za mořem, špatný jsi to vzdělanec.
Tož nebledni, milý šneku, a pojď s námi na tanec.

Půjdeš-li, či nepůjdeš-li, půjdeš-li, či nepůjdeš-li
s námi na tanec?
Půjdeš-li, či nepůjdeš-li, půjdeš-li, či nepůjdeš-li
s nimi na tanec?` "

"Děkuji vám, je to velmi zajímavá podívaná na takový tanec," řekla Alenka, šťastna, že už je po něm; "a zvlášť se mi líbí ta podivná písnička o bělici!"
"Ó, co se týče bělic," řekla Falešná Želva, "ony - - viděla jste už, ovšem, bělici?"
"Ano," řekla Alenka, která si vzpomněla, že u strýčka v Anglii mívali k obědu smažené ryby, kterým říkali bělice; na talíři je vždy dostávali stočené do kroužku, s ocáskem prostrčeným hubou ryby. "Ano," řekla, "často jsem je viděla u ob --" a rychle se zarazila.
"Nevím, kde je Ob," řekla Falešná Želva, "ale viděla-li jste je tak často, pak víte, jak vypadají."
"Myslím, že ano," řekla Alenka zamyšleně. "Drží si ocásek v hubě a jsou posypány drobty."

"S těmi drobty nemáte pravdu," řekla Falešná Želva, "drobty by se z nich v moři smyly. Ale ocásky mají v hubách; a důvod je ten --" a zde Falešná Želva zívla a zavřela oči. "Řekněte jí, jaký to má důvod a tak dále," řekla Gryfonovi.

"Důvod je ten," řekl Gryfon, "že se chtěly za každou cenu účastnit tance s humry. Tož byly vyhozeny do moře. A tož musely dlouho a daleko letět. A tož popadly ocásky do huby. A pak je už nemohly dostat ven. Tož to je všechno.

"Děkuji," řekla Alenka, "to je velmi zajímavé. Nikdy jsem toho o bělících tolik neslyšela."

"Mohu vám toho povědět ještě více, když vás to zajímá, řekl Gryfon. "Víte, proč se jim říká bělice?"

"Na to jsem nikdy nepomyslila," řekla Alenka. "Proč?"

"Užívají se na boty a střevíce," odpověděl Gryfon velmi slavnostně.

Alenku tato odpověď dokonale zmátla. "Na boty a střevíce?" opakovala udiveným hlasem.

"No, co užíváte vy na své střevíce?" řekl Gryfon. "Chci říci, čím jim dodáváte takového lesku?"

Alenka se naň podívala a po chvíli rozmýšlení odpověděla: "Nu - černidlem, myslím."

"Boty a střevíce pod mořem," řekl Gryfon hlubokým hlasem "se leští bělicí. Tak teď to víte. Každý pulec vám to mohl říci."

Po chvíli mlčení Gryfon dodal: "Nu, a teď nám vy povězte něco o svých příhodách."

"O svých příhodách bych vám mohla vyprávět - jenom pokud se přihodily od dnešního rána," řekla Alenka trochu rozpačitě, "vzpomínat na včerejšek by nemělo smyslu, protože včera jsem byla někým jiným, než jsem dnes."

"To nám musíte vysvětlit," řekla Falešná Želva.

"Ne, ne! Napřed vyprávět!" zvolal Gryfon netrpělivým hlasem. "Vysvětlování vždycky zabere strašně mnoho času."

Alenka jim tedy začala vyprávět své dobrodružství od chvíle, kdy poprvé uviděla Bílého Králíka. Zpočátku byla trochu nejistá a ustrašená - obě ta stvoření se k ní tlačila tak blízko, každé z jedné strany, a tak neuvěřitelně dokořán otvírala oči a huby - ale jak se rozpovídala, přibývalo jí odvahy a jistoty. Její posluchači zachovávali úplný klid, až se dostala k oné části svého vyprávění, kde měla Housence odříkávat Večer před svatým Janem, a jak jí při tom přicházela na jazyk slova úplně jiná, než se ve škole učila; a tu Falešná Želva zdlouha nabrala dechu a řekla: "To je velmi podivné."

"To je tak podivné, jak to jen podivné může být," řekl Gryfon.

"Přicházela jí slova úplně jiná!" opakovala Falešná Želva zamyšleně. "Ráda bych ji slyšela něco odříkávat. Řekněte jí, aby začala," a dívala se na Gryfona, jako by ten měl nějakou moc nad Alenkou.

"Vstaňte a přeříkejte nám Jak vlny osením," řekl Gryfon.

"Jak tu všechna ta stvoření člověka komandují - ještě aby jim úlohy opakoval!" pomyslila si Alenka. "To bych mohla rovnou být ve škole." Nicméně vstala a začala odříkávat báseň, kterou se sice ve škole ještě neučila, kterou však znala od své starší sestry. Hlavu však měla tak plnu Čtverylky Mořských Raků, že ani nevěděla, co odříkává, a slova, která z ní vycházela, byla opravdu velmi podivná:

"Jak vlny osením, tak Humr asi
si čechrá kartáčem své dlouhé vlasy.
Když do ruda ho příliš uvařili,
kol čela posýpá si cukr bílý;
jak kachna víčkem oka, nosem tak

si rovná obě nohy Mořský Rak.
Jak často v suchý tu když písek klesá,
on na hrdinské výboje se smlouvá,
však žraloky když moře kol se vzdouvá,
je do odlivu tich; pak znovu plesá.
Pak snívá, ukolébán hudbou zoře,
že císařem je čínským, pánem moře."

"To je jiné, než jak já jsem se učil, když jsem chodil do školy," řekl Gryfon.

"Nu, já tu báseň neznám," řekla Falešná Želva, "ale zní to jako neobyčejný nesmysl."

Alenka neříkala nic; usedla a zakryla si tváře rukama, přemýšlejíc zmatena, zda se kdy něco zase stane přirozeným způsobem.

"Chtěla bych to mít vysvětleno," řekla Falešná Želva.

"To ona nemůže vysvětlit," spěšně řekl Gryfon. "Jen pokračujte - další sloku!"

"Ale s těma nohama?" trvala na svém Falešná Želva. "Jak si může nosem rovnat nohy, víte?

"To je první postavení v tanci," řekla Alenka; ale byla z toho všeho sama hrozně zmatena a toužila po změně hovoru.

"Jen pokračujte, následující sloku," opakoval Gryfon; "začíná, myslím, slovy Je nevolno mi..."

Alenka se netroufala neuposlechnout, ačkoli si byla jista, že to zase vyjde úplně špatně, a pokračovala chvějícím se hlasem:

"Je nevolno mu často u večeře,
když Pardál navštíví ho se Sovou,
a zasednuvše za stůl v jizby šeře
si poručí hned dvakrát vepřovou.
‚Pryč, skromnosti!`, dí Sova: ‚Žízní hynem!`

‚Moc jste se najedli,` dí Mořský Rak.
Snad osvěží je z mořské soli vínem,
snad rozepne si Pardál nový frak;
až perlou v číši mořská sůl se vznítí,
a banket skončí se - - "

"Co to má za smysl opakovat všechny ty krámy," přerušila ji Falešná Želva, "když to postupně nevysvětlíte? Je to daleko nejzmatenější věc, jakou jsem já kdy slyšela!"

"Ano, myslím, že uděláte lépe, když toho necháte," řekl Gryfon; a Alenka byla jen ráda, že ho mohla poslechnout. "Máme vám předvésti další figuru Mořské čtverylky?" pokračoval Gryfon. "Nebo byste raději chtěla, aby vám Falešná Želva zazpívala píseň?"

"Ó, prosím píseň, když bude Falešná Želva tak laskava", odpověděla Alenka tak dychtivě, že Gryfon řekl pohrdavým a trochu uraženým tónem: "Hm! Proti gustu se nedá nic namítat. Zazpívejte jí Želví polévku, ano, kolegyně?"

Falešná Želva zhluboka povzdychla a začala, hlasem, jenž se chvílemi dusil vzlykotem, zpívati:

"O krásná polévko vzácná a zelená,
zda najdu k chvále tvé slova dost plamenná?
Kdo by se pro tebe nezřekl spasení?
Polévko večera, moje potěšení!
Polévko večera, moje potěšení!
Ó krá-á-ásná po-o-lévko!
O krá-á-ásná po-o-lévko!
Po-o-lévko ve-e-ečera,

O krásná, krásná, vzácná polévko!

Ó krásná polévko! Kdo nevzdal by se ryb,
zvěřiny a všech mas, že chutnaj sebelíp?
Kdo nedal by své vše, poslední halířek
za tebe, polévko, nejmenší talířek?
Za tebe, polévko, nejmenší talířek?
Ó krá-á-ásná po-o-lévko!
O krá-á-ásná po-o-lévko!
Po-o-lévko ve-e-ečera,
O krásná, krásná, vzácná polévko!"

"Ještě jednou sbor!" zvolal Gryfon, a Falešná Želva jej právě začala opakovat, když se z dálky ozvalo volání: "Líčení se začíná!"

"Pojďte za mnou!" zvolal Gryfon, a vzav Alenku za ruku odkvapil, nečekaje na konec písně.

"Jaké je to líčení?" ptala se Alenka popadajíc dech, jak utíkali; ale Gryfon jenom odpověděl: "Pojďte za mnou!" a uháněl ještě rychleji, zatímco z dáli slaběji a slaběji, nesena větříkem, jenž je následoval, doznívala smutná slova sboru:

"Po-o-lévko ve-e-ečera,
ó krásná, krásná, vzácná polévko!"

11 - KDO UKRADL KOLÁČE?

Když přiběhli, seděli Srdcový Král a Královna na svém trůně a kolem nich byl shromážděn velký zástup všelikých drobných ptáků a zvířat, zároveň s celou hrou karet; před nimi stál v okovech Srdcový Kluk a po každé jeho straně voják jako stráž; a poblíže Krále stál Bílý Králík, drže v jedné ruce trubku a v druhé svitek pergamenu. Uprostřed soudní síně byl stůl a na něm velká mísa s koláči: vypadaly tak pěkně, že se Alence sbíhaly sliny při pouhém podívání. - "Kéž by už to líčení bylo u konce," pomyslila si, "a podávaly se zákusky." Jelikož se však nezdálo, že k tomu tak brzo dojde, začala se poohlížet kolem sebe, aby jí lépe ušel čas.

Alenka nikdy předtím nebyla u soudu, četla však o něm v knihách a byla velmi potěšena, když shledala, že zná jména skoro všeho, co tam bylo. "Tohle je soudce," řekla k sobě, "neboť má velkou paruku."

Soudcem, mimochodem řečeno, byl Král: a jelikož měl korunu posazenu na své soudcovské paruce (chcete-li viděti, jak to vypadalo, podívejte se na první obrázek v knížce), nevypadal vůbec, jako by mu bylo příliš volno, a jistě to nevypadalo pěkně.

"A toto budou lavice pro porotu," pomyslila si Alenka, "a támhle těch dvanáct stvoření - (musela, vidíte, říci stvoření, protože některá z nich byla zvířátka a někteří ptáci) - to jsou asi poroti." Toto poslední slovo si opakovala pro sebe dvakrát nebo třikrát s jistou hrdostí, neboť si myslila, a to docela správně, že velmi málo děvčátek jejího věku by vědělo, co to slovo znamená. Nicméně, kdyby byla řekla "porotci", bylo by to úplně stačilo.

Dvanáct "porotů" velmi čile psalo na tabulkách. "Co to všichni dělají?" tázala se Alenka šeptem Gryfona. "Nemohou si jistě mít co zapisovat, když se líčení ještě

nezačalo."

"Zapisují si svá jména," odpověděl Gryfon šeptem; "mají strach, aby je nezapomněli, než se přelíčení skončí."

"Ti jsou ale hloupí!" začala Alenka nahlas rozhorleně, ale rychle zarazila, neboť Bílý Králík zavolal: "Ticho v soudní síni!" a Král si nasadil brýle a rozhlížel se úzkostlivě kolem, aby viděl, kdo to mluví.

Alenka mohla viděti, docela jako by se jim dívala přes rameno, jak si všichni porotci psali na tabulky:

"Ti jsou ale hloupí!" a mohla i zpozorovat, že jeden z porotců nevěděl, má-li napsat hloupí s tvrdým nebo s měkkým i a musel se zeptat souseda. "Ti budou mít na svých tabulkách pěkný zmatek, než bude líčení u konce!" pomyslila si Alenka.

Jeden z porotců měl kamínek, který skřípal. To ovšem Alenka nemohla snést, obešla tedy soudní síň, stoupla si za něj a brzy našla příležitost, aby mu kamínek vzala. Provedla to tak rychle, že ubohý porotce (byl to náš známý Vaněk, ještěrka) nemohl nikterak pochopit, co se s kamínkem stalo; když ho tedy byl chvíli marně hledal, musil psáti prstem po celý ten den, a to mu bylo velmi málo platno, jelikož to nezanechávalo na tabulce nijaké stopy.

"Hlasateli, přečti obžalobu!" řekl Král.

Na toto vyzvání Bílý Králík zatroubil na svou trubku, pak rozvinul pergamenový svitek a četl následující verše, v nichž Alenka s údivem poznala říkanku, kterou slýchávala, když byla malá:

"Srdcová Královna napekla koláčů
to v krásný letní den,
Srdcový Kluk jí je ukradl z pekáčů
a utek s nimi ven."

"Uvažujte o svém výroku!" řekl Král k porotě.

"Ještě ne, ještě ne!" přerušil ho spěšně Králík. "Je třeba dříve projednat mnoho jiných věcí."

"Zavolejte prvního svědka!" řekl Král. Bílý Králík třikrát zatroubil na trubku a zavolal: "První svědek!"

První svědek byl Kloboučník. Přišel, drže v jedné ruce šálek čaje a v druhé krajíc chleba s máslem.

"Prosím za odpuštění, Vaše Veličenstvo," začal, "že přináším tyto věci s sebou, ale neměl jsem ještě dopito svoje thé, když jsem byl obeslán."

Král pohlédl přísně na Kloboučníka, jenž se zarazil, a domnívaje se asi, že se dopustil přečinu, když řekl "thé" místo "čaj", honem se opravil: "Totiž - neměl jsem ještě dopitý čaj."

"To už jste měl mít," řekl Král, "kdy jste začal?" Kloboučník se ohlédl na Zajíce Březňáka, jenž ho následoval do soudní síně, veda se pod paží s Plchem. "To bylo, myslím, čtrnáctého března," řekl.

"Patnáctého," řekl Zajíc Březňák.

"Šestnáctého," řekl Sedmi.spáč.

"Zapište si to," řekl Král porotcům, a porota horlivě začala zapisovat všechna tři data na své tabulce, pak je sečetla a přeměnila na hodiny a minuty.

"Sundejte svůj klobouk," řekl Král Kloboučníkovi.

"Není můj," řekl Kloboučník.

"Ukradený!" zvolal Král, obraceje se k porotě, která okamžitě zaznamenala tuto skutečnost.

"Já nemám svého klobouku," dodal Kloboučník jako vysvětlení, "já je mám jenom na prodej, jsem Kloboučník."

Tu si Královna nasadila brýle a začala se tak upřeně dívat na Kloboučníka, že zbledl a začal se třást. "Vydejte své svědectví a netřeste se mi tady, nebo vás dám na místě popravit," řekl Král.

Tato slova se nezdála dodávati svědku srdce; přešlapoval z nohy na nohu, dívaje se ustrašeně na Královnu, a ve svém zmatku ukousl kus svého šálku místo krajíce chleba.

V tom okamžiku pronikl Alenku zvláštní pocit, který si hodnou chvíli nedovedla vysvětlit, až konečně přišla na to, že opět začíná růsti; napadlo jí nejprve, že bude muset vstát a opustit soudní síň, po chvíli přemýšlení však se rozhodla zůstati, kde je, pokud pro ni bude místo.

"Nemusila byste se tolik tlačit," řekl Sedmispáč, který seděl vedle ní. "Sotva mohu dýchat."

"Nemohu si pomoci," řekla Alenka velmi pokorně, "rostu."

"Nemáte práva růsti zde," řekl Sedmispáč.

"Nemluvte nesmysly," řekla Alenka směleji, "víte, že rostete také."

"Ano, ale já rostu rozumnou rychlostí," odpověděl Sedmispáč, "a ne tímhle úplně směšným způsobem." A vstal velmi nevrle a přešel na druhou stranu soudní síně.

Po celou tu dobu nepřestala Královna upřeně hledět na Kloboučníka, a právě když Plch procházel soudní síní, řekla jednomu ze soudních zřízenců: "Přineste mi seznam zpěváků z minulého koncertu!"

Načež se ubohý Kloboučník začal tak třásti, že si z nohou setřásl oba střevíce.

"Vydejte své svědectví," opakoval Král hněvivě, "a netřeste se tak, nebo vás dám popravit, ať jste nervózní nebo ne."

"Jsem ubohý člověk, Vaše Veličenstvo," začal Kloboučník chvějícím se hlasem, " a sotva jsem začal svačit - není to déle než týden nebo tak - a co chleba s máslem, když jich tak ubývá - a toho třesení - totiž toho thé – "

"Co bylo s třesením?" otázal se Král.

"Totiž začalo se to s thé," odpověděl Kloboučník.

"Ovšemže se třesení začíná s T!" řekl Král ostře. "Máte mne za hlupce? - Pokračujte!"

"Jsem ubohý člověk," pokračoval Kloboučník, "a většina věcí se potom třásla - jenom Březňák řekl - - "

"Neřekl!" přerušil ho Březňák s velikým spěchem.

"Řekl!" opakoval Kloboučník.

"Já to popírám!" řekl Březňák.

"On to popírá," řekl Král, "tak to vynechte."

"Nu, tedy - aspoň - v každém případě Sedmispáč řekl -" pokračoval Kloboučník, ohlížeje se úzkostlivě na Plcha, zdali to také popře; ale Plch nepopíral nic, neboť tvrdě spal.

"A potom," pokračoval Kloboučník, "jsem si znovu ukrojil chleba a namazal ho máslem - -"

"Ale co řekl Sedmispáč?" otázal se jeden člen poroty.

"To si už nepamatuji," řekl Kloboučník.

"Musíte si pamatovati," podotkl Král, "nebo vás nechám popravit."

Ubohý Kloboučník upustil svůj šálek a chleba s máslem a padl na kolena. "Jsem ubohý člověk, Vaše Veličenstvo," začal.

"Jste velmi ubohý řečník," řekl Král.

Zde jedno z morčat začalo tleskat a bylo ihned potlačeno soudními zřízenci. (Jelikož je to trochu těžké slovo, vysvětlím vám, jak to provedli. Měli velký plátěný pytel, který se nahoře zavazoval provázky: do toho strčili morče, hlavou napřed, a

pak si na něj sedli.)

"To jsem ráda, že jsem viděla, jak se to dělá," pomyslila si Alenka. "Tak často jsem četla v novinách na konci zpráv ze soudní síně: ‚Bylo několik pokusů o potlesk, které byly ihned potlačeny soudními zřízenci`, a nikdy jsem až dosud nerozuměla, co to znamená."

"Je-li toto vše, co o věci víte, můžete sestoupiti," pokračoval Král.

"Nemohu sestoupiti níže, než jsem," řekl Kloboučník, "jsem už i tak na podlaze."

"Pak si můžete sednout!" řekl Král.

Zde se druhé morče pokusilo o potlesk a bylo potlačeno.

"Tak, tím jsou vyřízena morčata!" pomyslila si Alenka. "Teď nám to půjde lépe."

"Raději bych dokončil svou svačinu," řekl Kloboučník s úzkostlivým pohledem na Královnu, která byla zabrána do čtení seznamu zpěváků.

"Můžete jíti," řekl Král, a Kloboučník spěšně opustil soudní síň, nezdržev se ani natolik, aby si obul střevíce.

"- a hned mu venku můžete stít hlavu," dodala Královna jednomu zřízenci; ale Kloboučník byl z dohledu dříve, než se zřízenec dostal ke dveřím.

"Zavolejte dalšího svědka!" řekl Král.

Dalším svědkem byla vévodčina kuchařka. V ruce držela pepřenku, a už než vstoupila do soudní síně, Alenka uhodla, kdo to bude, podle toho, jak všichni, kdo byli poblíž dveří, najednou začali kýchat.

"Vydejte svědectví," řekl Král.

"To ne," řekla Kuchařka.

Král úzkostlivě pohleděl na Bílého Králíka, jenž řekl tichým hlasem: "Vaše Veličenstvo musí tuto svědkyni podrobiti. křížovému výslechu.

"No, když musím, tak musím," řekl Král, tváře se zádumčivě, a když byl založil ruce a zamračil se na Kuchařku tak, že téměř ztrácel zrak, řekl hlubokým hlasem: "Z čeho se dělají koláče?"

"Hlavně z pepře," řekla Kuchařka.

"Sirupu," ozval se za ní ospalý hlas.

"Popadněte za límec toho Sedmispáče!" zaječela Královna. "Popravte toho Sedmispáče! Vyhoďte toho Sedmispáče ze soudní síně! Potlačte ho! Štípněte ho! Ustříhejte mu vousy!"

Na nějakou chvíli nastal v celé soudní síni strašný zmatek vyhazováním Plcha, a než se zase všichni usadili a uklidnili, byla Kuchařka pryč.

"To nevadí," řekl Král, jemuž se zřejmě velmi ulehčilo. "Zavolejte dalšího svědka." A tiše dodal ke Královně: "Opravdu, má drahá, toho příštího svědka musíte podrobit křížovému výslechu vy. Mne už z toho bolí celé čelo!"

Alenka se dívala na Bílého Králíka, jak zmateně listuje v seznamu, velmi zvědava, kdo bude ten další svědek, "neboť dosud mnoho důkazů nemají," řekla si k sobě.

Představte si, jak byla překvapená, když svým pronikavým hlasem Bílý Králík přečetl jméno "Alenka"!

12- ALENČINO SVĚDECTVÍ

"ZDE!" zvolala Alenka. Úplně zapomněla ve vzrušení okamžiku, o kolik vyrostla za posledních několik chvil, a vyskočila s takovým spěchem, že okrajem své sukénky převrhla. lavici porotců a vysypala je všechny na hlavy pod nimi shromážděného obecenstva; a tu uzřeli ubozí porotci zmítajíce sebou a velmi jí připomínajíce skleněnou nádrž se zlatými rybkami, kterou náhodou převrhla minulého týdne.

"Ó, tisíckrát prosím za odpuštění!" vykřikla tónem velkého zděšení, a začala milé porotce sbírat, jak jen rychle dovedla, neboť nehoda se zlatými rybkami jí dosud vězela v hlavě a ona se nejasně jaksi domnívala, že nesesbírá-li je ihned a neposadí zpět, kam patří, určitě zahynou.

"V líčení se nemůže pokračovat," řekl Král velmi vážným hlasem, "dokud nebudou všichni porotci zpátky řádně na svých místech - ale všichni," opakoval s velkým důrazem, pohlížeje přísně na Alenku.

Alenka se podívala na lavici porotců a viděla, že ve spěchu posadila ještěrku Vaňka hlavou dolů, a ten, ubožák, nemoha se pohnouti, smutně mával svým dlouhým ocáskem. Ihned ho uchopila a posadila hlavou vzhůru; "ne, že na tom mnoho záleží," řekla si k sobě; "myslím, že je nám tu při tomto líčení stejně platný hlavou vzhůru jako vzhůru nohama."

Jakmile se porotci trochu vzpamatovali z leknutí, způsobeného touto nehodou, a jakmile se nalezly jejich tabulky a kamínky a byly jim vráceny, dali se pilně do práce a začali popisovat historii celé příhody, všichni mimo Vaňka, jenž se zdál příliš zmožen, než aby mohl dělati něco jiného, nežli seděti s otevřenou hubou a dívati se do stropu soudní síně.

"Co víte o celé věci?" otázal se Král Alenky.

"Nic," řekla Alenka.

"Vůbec nic?" naléhal Král.

"Vůbec nic," řekla Alenka.

"To je velmi důležité," řekl Král, obraceje se k porotě. Porotci to zrovna začínali zapisovat na své tabulky, když Krále přerušil Bílý Králík: "Vaše Veličenstvo chtělo ovšem říci ‚nedůležité`," řekl velmi uctivým tónem, ale přitom se mračil a dělal na Krále obličejem významné posuňky.

"Ovšem, nedůležité, jsem chtěl říci," pravil spěšné Král a pokračoval polohlasem k sobě "důležité - nedůležité - nedůležité - důležité -" jako by uvažoval, které z obou slov zní lépe.

Někteří porotci si zapsali "důležité" a někteří "nedůležité" , Alenka to viděla, ježto byla dosti blízko, aby mohla nahlédnouti do jejich tabulek; "ale naštěstí na tom vůbec nezáleží ", pomyslila si u sebe.

V tom okamžiku Král, jenž už nějakou chvíli něco zapisoval do svého zápisníku, zvolal: "Ticho!" a přečetl ze své knihy: "Zákon čtyřicátý druhý: Veškeré osoby vyšší jedné míle musí opustit soudní síň."

Všichni se dívali na Alenku.

"Já nejsem vyšší jedné míle," řekla Alenka.

"Jste," řekl Král.

" Skoro celé dvě míle," dodala Královna.

"Tak ať, ale já nepůjdu," řekla Alenka; "a mimo to není to žádný zákon: vy jste si to zrovna teď vymyslil."

"Je to nejstarší zákon v celé knize," řekl Král.

"Pak by to mělo být Číslo Jedna," řekla Alenka.

Král zbledl a spěšně zavřel svůj zápisník. "Uvažujte o svém výroku," řekl porotě tichým, chvějícím se hlasem.

"Ještě musí přijít další důkazy o vině, ráčí-li Vaše Veličenstvo," řekl Bílý Králík, vyskočiv na nohy u velikém spěchu: "právě byl nalezen tento papír."

"Co je v něm?" řekla Královna.

"Ještě jsem ho neotevřel," řekl Bílý Králík, "ale zdá se, že je to dopis, který obžalovaný napsal pro - pro někoho."

"Tak to jistě bude," řekl Král, "ledaže by ho byl psal pro nikoho, což, víte, není obvyklé."

"Komu je adresován?" otázal se jeden z porotců.

"Není vůbec adresován," řekl Bílý Králík, "a nic na něm ani není napsáno." Nato rozevřel papír a dodal: "A nakonec to není vůbec dopis: jsou to verše."
"Je to rukopis obžalovaného?" otázal se jiný z porotců.
"Nikoli, není," řekl Bílý Králík, "a to je na tom to nejpodivnější." Celá porota se dívala bezradně.
"Pak musil napodobit rukopis někoho jiného," řekl Král. Tváře porotců se opět vyjasnily.
"Ráčí-li Vaše Veličenstvo," řekl Srdcový Kluk, "já jsem to nepsal a oni nemohou dokázat, že jsem to psal: není to podepsáno."
"Jestliže jste to nepodepsal," řekl Král, "tak je to jenom tím horší. To jste jistě zamýšlel nějakou špatnost, jinak byste se byl podepsal jako poctivý člověk."
Celá soudní síň propukla v potlesk: byla to prvá opravdu chytrá věc, kterou Král toho dne řekl.
"To dokazuje jeho vinu," řekla Královna.
"Nic takového to nedokazuje!" řekla Alenka. "Vždyť ani nevíte, o čem ty verše jsou!"
"Přečtěte je," řekl Král.
Bílý Králík si nasadil brýle. "Kde mám začít, ráčí-li Vaše Veličenstvo?" otázal se.
"Začněte na začátku," řekl Král vážným hlasem, "a pokračujte, až přijdete ke konci, pak přestaňte."
Toto jsou verše, které Bílý Králík četl:

"On řekl mi, žes u ní byl
a mluvil o mně s ním;

Ona mi velmi měla v zlé,
že plavat neumím.

On vzkázal, že jsem odešel,
(což, víme, pravda jest):
Půjdou-li věci takto dál,
kterou se dáte z cest?

Já je dal jí, on zase jim,
vy pak je dali nám:
Ač všechny byly nejdřív mé,
zas vrátily se k vám.

Zapletu-li se já či on
v tu nepříjemnou věc,
tu doufáme, že vrátíte
jim volnost nakonec.

Já domníval se, že jste byl
(než na ni záchvat pad)
překážkou mezi ním a mnou,
a jí a námi snad.
Jen neprozraď; že nade vše
je ony měly rády;
to musí zůstat tajemstvím
jen mezi kamarády."

"To je nejdůležitější výpověď, kterou jsme dosud slyšeli," 'řekl Král, mna si ruce; "tak teď ať tedy porota - -"

"Dovede-li. to kterýkoli z nich vysvětliti," řekla Alenka (v několika posledních minutách vyrostla již do takové velikosti, že se ani trochu nebála Krále přerušit), "dám mu pětník. Já nevěřím, že je ve všech těch verších nejmenší špetka smyslu."

Všichni porotci si zapisovali na tabulky: "Ona nevěří, že je ve všech těch verších nejmenší špetka smyslu", ale žádný se nepokusil verše vysvětlit.

"Není-li v nich žádného smyslu," řekl Král, "pak nás to ušetří velké spousty nesnází, víte, jelikož jej nepotřebujeme hledat. A přece, nevím - nevím," pokračoval, rozprostíraje si verše na kolena a nahlížeje do nich jedním okem, "zdá se mi, že v nich nakonec přece jen vidím jakýsi smysl. ‚-- že plavat neumím --`, vy neumíte plavat, že ne?" dodal, obraceje se k Srdcovému Klukovi.

Srdcový Kluk smutně zavrtěl hlavou. "Vypadám na to?" řekl. (Což opravdu nevypadal, jsa jen z papíru.)

"Tak to by tak dalece bylo v pořádku," řekl Král a tlumeně si začal verše pro sebe přeříkávat: " ‚-což, víme, pravda jest` - to se ovšem týká poroty - ‚já je dal jí, on zase jim` ! no tuto máme, zde říká, co s koláči udělal, víte - -"

"Ale dál stojí - ‚zas vrátily se k vám`," řekla Alenka.

"Nu, a tuhle jsou!" zvolal Král vítězoslavně, ukazuje na mísu koláčů na stole. "Nic nemůže být jasnějšího, než je tohle. A pak dál - ‚- než na ni záchvat pad -` na vás, má drahá, nikdy, myslím, nepadl záchvat?" řekl, obraceje se ke Královně.

"Nikdy!" vykřikla Královna zuřivě a hodila přitom kalamář na Vaňka. Nebohý malý Vaněk byl již zanechal psaní na tabulce prstem, shledav, že to nezanechává žádných stop; teď však opět začal horlivě psát, užívaje k tomu inkoustu, který mu tekl potůčky po tváři.

"Pak vám ta slova nepadnou," řekl Král, rozhlížeje se kolem sebe s úsměvem. V soudní síni však bylo mrtvé ticho.

"To je slovní hříčka!" dodal Král uraženým hlasem, a všichni se horlivě dali do smíchu.

"Nechť porota uvažuje o svém výroku," řekl Král, toho dne už asi po dvacáté.

"Ne, ne!" zvolala Královna. "Rozsudek napřed - výrok poroty potom."

"Nesmysl!" řekla Alenka hlasitě. "To je nápad, chtít rozsudek před výrokem poroty!"

"Vy buďte ticho!" vykřikla Královna, zrudnuvši do tmava.

"To nebudu!" řekla Alenka.

"Srazte jí hlavu!" ječela královna pronikavým hlasem. Nikdo se však nepohnul.

"Kdo si z vás bude něco dělat!" řekla Alenka, která již tou dobou byla vyrostla do své přirozené velikosti. "Vždyť jste jen pouhá hromádka karet!"
Sotva to dořekla, vznesla se celá hromádka do vzduchu a sesypala se na ni; Alenka vykřikla, napůl uleknutím a napůl hněvem, a jak se je pokoušela odraziti - - - -
- - - - - shledala, že leží na břehu řeky, hlavu položenu v klíně své sestry, která jí z tváře zlehka odmetala suché listí, jež na ni spadalo ze stromů.
"Probuď se, drahá Alenko," řekla sestra. "Jak jsi to dlouho spala."
"Ó, měla jsem takový divný sen!" řekla Alenka a vyprávěla, jak nejlépe si je dovedla upamatovati, všechna ta podivná dobrodružství, o nichž jste právě četli; a když ukončila, políbila ji sestra a řekla: "To byl opravdu podivný sen, má drahá; ale teď pospěš a utíkej k svačině, je už hodně pozdě."
Alenka tedy vstala a odběhla, přemýšlejíc cestou, jaký to byl podivuhodný sen.
Její sestra však zůstala seděti, opírajíc hlavu o ruku, pozorujíc zapadající slunce a myslíc na malou Alenku a její podivuhodná dobrodružství, až sama upadla v jakési snění, a toto byl její sen:

Nejprve snila o malé Alence samotné a poznovu jí Alenčiny drobné ruce objímaly kolena a Alenčiny jasné oči vzhlížely do jejích očí - znovu slyšela její hlas a viděla podivné pohození hlavou, jímž se zbavovala vlásků, které si nechtěly dát říci a padaly jí do očí - a jak mu tak pozorně naslouchala nebo zdála se naslouchati, vše kolem ní oživlo podivuhodnými stvořeními Alenčina snu.
U nohou jí zašustěla dlouhá tráva pod spěšnými kroky Bílého Králíka - v nedalekém rybníčku šplouchala utíkající ulekaná myška - slyšela zvonění talířů a šálků nekonečné svačiny Zajíce Březňáka a jeho přátel, i pronikavý hlas Královny, odsuzující nešťastné její hosty k smrti - znovu kýchalo děťátko-vepřík na Vévodčině klíně za zvuku rozbíjených talířů a mís znovu byl vzduch pln skřeku Gryfona, skřípání ještěrčina kamínku o tabulku, duseného sténání potlačovaných morčat a do toho všeho se mísilo vzdálené vzlykání nešťastné Falešné Želvy.
Tak seděla se zavřenýma očima a napolo věřila, že se sama octla v podzemní říši divů, ačkoli věděla, že nepotřebuje než oči otevřít a vše se promění v šedou skutečnost: tráva bude šustět pouze dotykem větru - rybníček se bude čeřit vlnícím se rákosím - zvonění šálků čajové společnosti se změní v pouhé cinkání zvonků pasoucích se ovcí a ostré Královniny výkřiky v pokřikování pasáčka - kýchání dítěte, skřek Gryfonův a všechny ty ostatní podivné zvuky, věděla, se změní ve zmatený hluk nádvoří venkovského statku, a bučení krav v dálce nastoupí namísto těžkého vzlykání Falešné Želvy.
A nakonec si představila, jak tato její malá sestřička bude v pozdější době sama dospělou ženou; a jak si i ve zralém věku zachová prosté a milující srdce svého dětství a jak kolem sebe shromáždí jiné malé děti a rozzáří jim oči mnohým podivným vyprávěním, snad také vyprávěním svého dávného snu o podzemní říši divů; a jak s nimi bude cítit ve všech jejich prostých zármutcích a nacházeti radost v jejich prostých radostech, vzpomínajíc si na vlastní své dětství a šťastné dny tohoto léta.